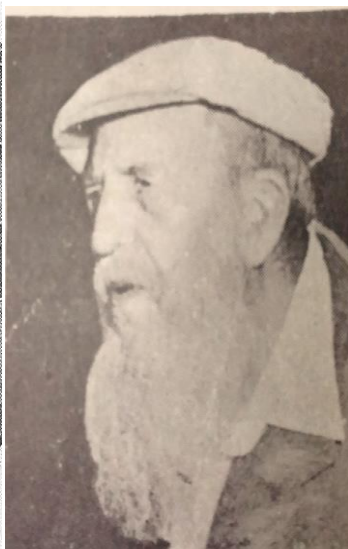
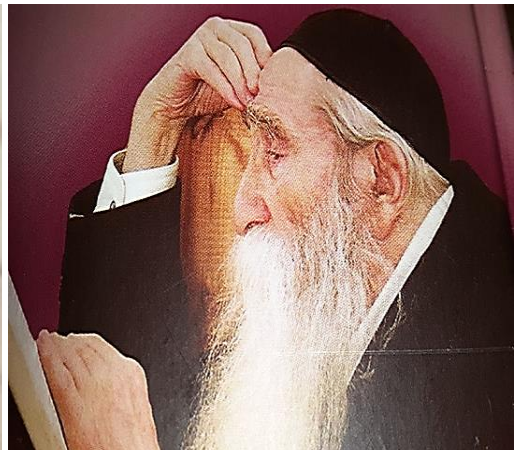
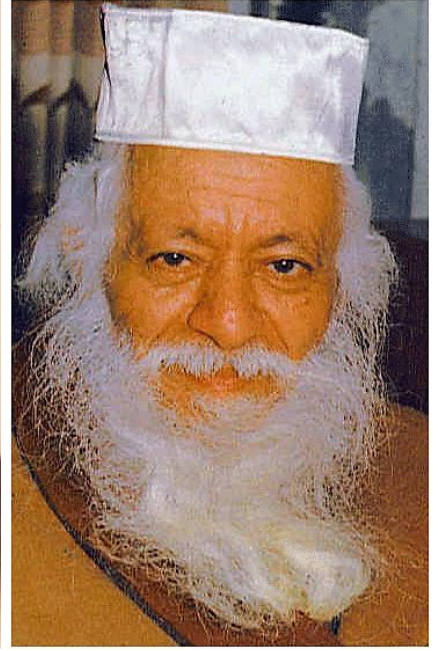
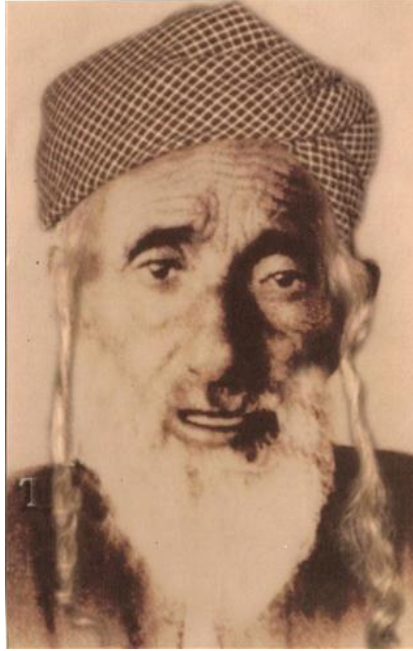
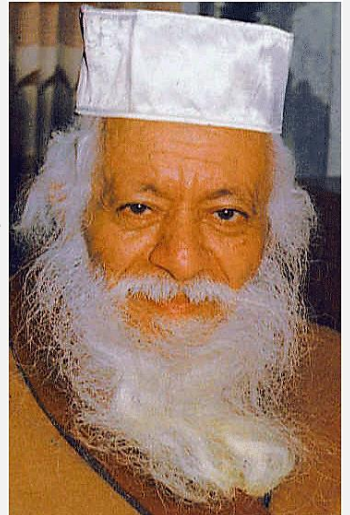

פניני הצדיקים

המקובל הרב מרדכי שרעבי זצ"ל: נולד בשנת ה'תרס"ח (1908) בדרום תימן. בילדותו התייתם מהוריו וגדל בשרעב (תימן) בתנאים קשים של יתמות ועוני, כשעל חייו מאיימת כחרב מנופפת גזירת היתומים – להעביר כל ילד יהודי יתום מדת אבותיו לדת האיסלאם! אך אהבת התורה יקדה בעצמותיו ומשחר ילדותו עמל ויגע לזכות לכתר תורה. השקיע עצמו בים התלמוד, למד בעיון רב את דברי רבותינו ראשונים ואחרונים.

בהיותו בגיל 8 מונה למארי המרביץ תורה. בהגיעו לגיל 15 עמד למבחן פומבי אצל חכמי שרעב על כל ארבעה טורים ומשנה תורה להרמב"ם ועבר בהצלחה מרובה אך למרות גינוני הכבוד שחלקו לו ושליטתו המלאה בש"ס, בארבעת חלקי שולחן ערוך וברמב"ם לא זחה עליו דעתו. שינה את שם משפחתו לשרעבי משום שר"ת של שלום רב על בני ישראל.

במשך שש שנים רצופות עינה בצום את נפשו ממוצאי שבת עד ליל שבת והקדיש עצמו ללימוד התורה. בשנת ה'תרצ"ב (1931) עלה לארץ, קבע מושבו בירושלים התגורר בשכונת 'מחנה יהודה' ולמד בישיבות הידועות 'אמת ליעקב' ו'בית א-ל'. **לאחר מכן ייסד את ישיבת 'נהר שלום' ועמד בראשה.**

כונה זקן המקובלים וראש עדת המכוונים. התפרסם כאיש מופת וכירא חטא. **מקובל עצום, בעל רוח-הקודש. איש חלוש היה ואף מספר פעמים לקה בהתקף לב, סבל מסכרת, לחץ דם גבוה וחולי המעינים.** מעונו היה פשוט ודל אך כל זה לא מנע ממנו לקבל את הרבבות שפנו אליו. רבים פנו ונושעו: עקרות, בעיות בזיווגים ומחלות קשות ל"ע ושאר מרעין בישין. נפטר ב-כ' מר-חשוון ה'תשד"מ (1983). חי כ-75 שנים, ציונו בהר המנוחות.

אביו: ר' יהודה. **אמו:** מרת מרים. **אשתו:** מרת לאה. **מרבתי:** סבו, ר' אברהם יפת תעיזי, ר' חיים סינאוני, ר' משמר נסים. **מתלמידי:** הגאונים המקובלים מרן ר' עובדיה יוסף, מרן ר' מרדכי אליהו, ר' מאיר יהודה גץ, ר' אברהם הכהן, ר' מאיר לוי, ר' רפאל רפאלי, ר' יששכר דב רוקח השני מבעלז, ר' בניהו שמואלי, ר' שלמה פיישר ועוד רבים.

בספר 'דרך צדיקים' הובאו סיפורים מאלפים ומדהימים על רבנו, הרב מרדכי שרעבי זצ"ל בהם ניכר לראות באופן ברור, כי הרב היה בעל רוח-הקודש ואעפ"כ היה צנוע וברח מן הכבוד. מטעם הכמוס עמו, נמנע הצדיק להגיע בתחילת התפילה לבית-מדרשו, ולכן מביתו ששכן מול ביה"כ, הטה אוזן קשבת לקולו של החזן שהתנצח בנגינה והגיע עדין. ומידי יום, תכנן רבינו בקפידה את זמן בואו לביה"כ.

בחירתו נפלה דווקא על קטעי התפילה, שבהם עומדים הקהל על רגליהם בלאו הכי כתקנת חז"ל. כגון 'ה' מלך ה' מלך', 'ויברך דוד' או 'בתהילות לא-ל עליון'. **ואם קרה שהגיע מביתו קודם לכן, נעמד רבינו בחצר ביה"כ והמתין לחזן, ורק אח"כ נכנס.** וזאת, כיוון שרצה למנוע טירחה מהציבור הקמים מפניו, ולא ליהנות מהכבוד שחלקו לו קהל המתפללים, בעומדם מלוא קומתם לכבודו.

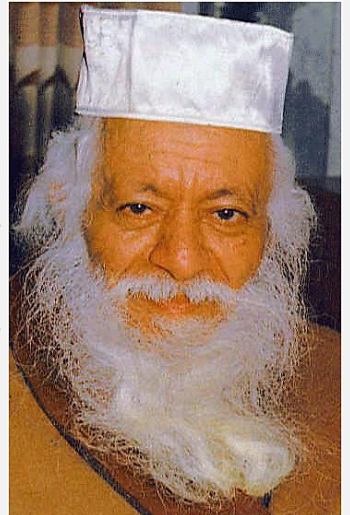
הרבנית הצדקת לאה שרעבי ע"ה, השיבה ביום כ"א שבט ה'תשל"ח את נשמתה הטהורה ליוצרה לאחר שסבלה ייסורים קשים בעטיה של המחלה ר"ל. בהלווייה השתתפו מכל שכבות הציבור: רבנים, אדמו"רים, ראשי ישיבות, אברכים, בעלי בתים ונשים מתלמידותיה בדרכה האחרונה לעבר הר המנוחות. לאחר מסע ההלוויה, נכנס הרה"ג מרדכי אליהו לביתו של רבינו מרדכי שרעבי, כדי לקיים סעודת הבראה כנהוג. בתוך כך פנה אליו הצדיק בבקשה שיבוא לישיבת "נהר-שלום" בשבת הקרובה, כדי לדרוש לכבודה של הנפטרת. **הרב אליהו הביע את הסכמתו ושב לביתו.**

כשהגיע יום שישי, פקדו גשמי זלעפות את ירושלים. ממטרים עזים נתכו ארצה והקור חדר לעצמות. הרב אליהו, בראותו את מזג האוויר הסוער, אמר לנפשו: **הואיל ומרחק רב מפריד בין ביתו שב'קרית משה' לבין ישיבת 'נהר שלום' אשר בשכונת 'מחנה יהודה', ובחץ יורדים גשמים עזים. לכן, אין בדעתו ללכת לעצרת התעוררות האמורה להיות למחרת בשבת. ובלאו הכי חסרונו לא יורגש, שהרי יבואו רבנים נוספים לדרוש שם. הוא שמר על הדברים בלבו, ולא שוחח על כך עם איש.**

בליל שבת קודש לאחר הסעודה, הבחין ר' אליהו ביהודי, שנכנס לביתו. מקום בו מוסר הוא שיעור. לאחר הדרשה ניגש לרב אליהו ואמר לו: **"שבת שלום. שמשו של הרב מרדכי שרעבי אני, ובאתי לומר לך, שאל תמנע עצמך מלבוא למחרת לדרשה, ואפילו אם ירד גשם."** הרב התפלא ושאלו: **"מי אמר לרב, שאין בדעתי לבוא?,"** השליח השיב, שאינו יודע מאומה מכך, רק הגיע כדי לומר לו, שיבוא. הרב חשב קמעא ואמר לשליח: **"אמור לרב שרעבי בשמי, שאם מחר ירד גשם - לא אבוא לדרשה."** תשובתו לא ערבה לשליח, והוא הפציר ברב שיבוא. הרב אליהו נענה ואמר, **שיאמר לרב שרעבי, שיבטיח לו, שלא ירד גשם ואז אבוא לדרשה.** אך השליח לא הרפה ממנו, עד שהרב אליהו הסכים.

למחרת, ביום שבת קודש פרשת משפטים, התגברו הגשמים והרחובות מלאו במים. הרב אליהו החליט, שבמזג אוויר סגרירי כזה, הוא פטור מללכת כדי לבוא לדרשה, שהרי עלול הוא לחלות. אולם, לפתע, שעה קלה קודם הדרשה, חלה התבהרות בשמים, הגשם פסק וקרני השמש הציצו בין קרעי העננים. הרב אליהו ראה בכך אות משמים! והזדרז ללבוש את מעילו ועשה דרכו לעבר ישיבת "נהר שלום". בהגיעו לישיבה, ראה, שהמקום מלא עד אפס מקום באנשים אשר באו לכבודה של הנפטרת הדגולה. הרב אליהו אמר לרבינו "שבת שלום" והתכונן לעלות לבימה ולשאת את דבריו. אולם רבינו הביט בו ואמר במתינות: **"הנרטבת בגשם?!"** - "לא", השיב ר' אליהו. "ובכן", המשיך הרב שרעבי ואמר, **"עתה יכול הגשם להמשיך ולרדת", ומיד התחדשו הגשמים.**

המקובל הרב מרדכי שרעבי זצ"ל: נולד בשנת ה'תרס"ח (1908) בדרום תימן. בילדותו התייתם מהוריו וגדל בשרעב (תימן) בתנאים קשים של יתמות ועוני, כשעל חייו מאיימת כחרב מנופפת גזירת היתומים – להעביר כל ילד יהודי יתום מדת אבותיו לדת האיסלאם! אך אהבת התורה יקדה בעצמותיו ומשחר ילדותו עמל ויגע לזכות לכתר תורה. השקיע עצמו בים התלמוד, למד בעיון רב את דברי רבותינו ראשונים ואחרונים.

בהיותו בגיל 8 מונה למארי המרביץ תורה. בהגיעו לגיל 15 עמד למבחן פומבי אצל חכמי שרעב על כל ארבעה טורים ומשנה תורה להרמב"ם ועבר בהצלחה מרובה אך למרות גינוני הכבוד שחלקו לו ושליטתו המלאה בש"ס, בארבעת חלקי שולחן ערוך וברמב"ם לא זחה עליו דעתו. שינה את שם משפחתו לשרעבי משום שר"ת של שלום רב על בני ישראל.

במשך שש שנים רצופות עינה בצום את נפשו ממוצאי שבת עד ליל שבת והקדיש עצמו ללימוד התורה. בשנת ה'תרצ"ב (1931) עלה לארץ, קבע מושבו בירושלים התגורר בשכונת 'מחנה יהודה' ולמד בישיבות הידועות 'אמת ליעקב' ו'בית א-ל'. לאחר מכן ייסד את ישיבת 'נהר שלום' ועמד בראשה.

כונה זקן המקובלים וראש עדת המכוונים. התפרסם כאיש מופת וכירא חטא. מקובל עצום, בעל רוח-הקודש. איש חלוש היה ואף מספר פעמים לקה בהתקף לב, סבל מסכרת, לחץ דם גבוה וחולי המעינים. מעונו היה פשוט ודל אך כל זה לא מנע ממנו לקבל את הרבבות שפנו אליו. רבים פנו ונושעו: עקרות, בעיות בזיווגים ומחלות קשות ל"ע ושאר מרעין בישין. נפטר ב-כ"ל מר-חשוון ה'תשד"מ (1983). חי כ-75 שנים, ציונו בהר המנוחות.

אביו: ר' יהודה. **אמו:** מרת מרים. **אשתו:** מרת לאה. **מרבתי:** סבו, ר' אברהם יפת תעיזי, ר' חיים סינאוני, ר' משמר נסים. **מתלמידיו:** הגאונים המקובלים מרן ר' עובדיה יוסף, מרן ר' מרדכי אליהו, ר' מאיר יהודה גץ, ר' אברהם הכהן, ר' מאיר לוי, ר' רפאל רפאלי, ר' יששכר דב רוקח השני מבעלז, ר' בניהו שמואלי, ר' שלמה פיישר ועוד רבים.

בימי שלטון המנדט הבריטי הוטל עוצר כללי באחת השבתות על ירושלים. לשמע בשורה זו נעצבו כולם, אך נאלצו להישאר בבתיים, אין יוצא ואין בא. רבנו מרדכי שרעבי שכל עיתותיו הוקדשו ללימוד התורה, והיו הגיגיו נתונים בגרסא דאורייתא, לא שמע את הכרזים שהכריזו על הטלת העוצר, ולכן לא ידע שאסור לצאת לרחובה של עיר.

ביום שבת בבוקר, יצא הצדיק מביתו כולו אחוז שרעפים ופסע לעבר יעד מסויים. לפתע מכונית משוריית ובה שוטרים בריטיים עצרה לידו בחריקה עזה. "הי יהודי, מה אתה עושה פה?", קראו לעברו. רבינו התעורר ממחשבותיו וענה לתומו שהנו הולך למקום פלוני. ברם, השוטרים הקשוחים לא קיבלו את דבריו, בקול נוקשה גערו בו על שיצא מביתו בזמן העוצר, ודרשו ממנו לעלות למכוניתם שתובילו לבית המעצר.

רבינו נחרד מעצם המחשבה שמאלצים אותו לחלל את שבת קודשנו בנסיעה במכונית, וזאת בשל שילטונם האכזרי של האנגלים. הוא ניסה לפרוט על מיתרי רגשותיהם, והתחנן שירחמו עליו ויעזבוהו לנפשו, אך לשווא. הבריטים התנכלו לו, בפרט בראותם שלפניהם חכם יהודי נכבד ונשוא פנים. האח! חשבו בליבם, זה יהיה "דג שמן".

משראו שהרב מסרב לעלות למכונית, ניגשו אליו ארבעה שוטרים גברתיים, אחזוהו בחוזקה, כבלו את ידיו באזיקים והושיבו אותו בכח במכונית. "סע!", פקד המפקד על הנהג, וזה החל להתכונן לנסיעה. אולם, משמיים תבעו את כבודה של השבת ועלבונו של רבינו מרדכי שרעבי. בעוד הנהג מתניע את מכוניתו, נשמע קול פיצוץ אדיר מתחת לגלגלי המכונית, כל היושבים עצמו את עיניהם וקפצו בחרדה ממקומם, הם חששו שרכבם עלה על מוקש אותו טמנו חברי המחתרת. כשפקחו עיניהם, ראו שמאומה לא אירע להם.

"אם כן, מהו המקור לרעש העצום הזה?", שאלו אחד את השני. אחד החיילים יצא מהרכב לבדוק מה אירע. בדיקה קצרה העלתה, שכל ארבעת הצמיגים של המשוריין הצבאי התפוצצו בבת אחת בקול אימים מחריש אוזניים. המפקד הבריטי, שבמשך שנים רבות רכש לעצמו ידע וניסיון לכל הקשור לכלי רכב, ראה בהתפוצצות ארבעת הגלגלים בעת ובעונה אחת, מאורע החורג מגדר הרגיל.

בחוכמתו הרבה הוא מיד קישר את הדבר כעונש על פגיעה בכבודו של החכם היהודי שהושב בעל כורחו במכונית, ללא עוול בכפו. המפקד מיד ניגש אל רבינו וביקש את סליחתו על הצער שנגרם לו בשעה האחרונה. הוא שחרר את הרב ופקד על שניים מהשוטרים ללוות את הרב בדרכו ולהמתין לו עד שיחזור בשלום אל ביתו.

נימוקו של המפקד לליווי השוטרים נבע מתוך חשש, שמא חוליה נוספת של שוטרים בריטיים תעצור את הצדיק בדרכו, ותחזור על אותה השגיאה אותה עשו הוא ופיקודיו, ויתכן שלכבוד הצדיק יתפוצצו בשנית כל ארבעת הגלגלים של מכונית משוריית נוספת של המשטרה הבריטית, ועל כך באמת חבל.

ככבוד רב הורד רבינו מהמכונית ופסע לאיטו למקום יעדו, כשקדושת השבת מרחפת על פניו, ושני שוטרים בריטים פוסעים בעקבותיו, שומרים ומגינים על צעדיו.

המקובל הרב מרדכי שרעבי זצ"ל: נולד בשנת ה'תרס"ח (1908) בדרום תימן. בילדותו התייתם מהוריו וגדל בשרעב (תימן) בתנאים קשים של יתמות ועוני, כשעל חייו מאיימת כחרב מנופפת גזירת היתומים – להעביר כל ילד יהודי יתום מדת אבותיו לדת האיסלאם! אך אהבת התורה יקדה בעצמותיו ומשחר ילדותו עמל ויגע לזכות לכתר תורה. השקיע עצמו בים התלמוד, למד בעיון רב את דברי רבותינו ראשונים ואחרונים.

בהיותו בגיל 8 מונה למארי המרביץ תורה. בהגיעו לגיל 15 עמד למבחן פומבי אצל חכמי שרעב על כל ארבעה טורים ומשנה תורה להרמב"ם ועבר בהצלחה מרובה אך למרות גינוני הכבוד שחלקו לו ושליטתו המלאה בש"ס, בארבעת חלקי שולחן ערוך וברמב"ם לא זחה עליו דעתו. שינה את שם משפחתו לשרעבי משום שר"ת של שלום רב על בני ישראל.

במשך שש שנים רצופות עינה בצום את נפשו ממוצאי שבת עד ליל שבת והקדיש עצמו ללימוד התורה. בשנת ה'תרצ"ב (1931) עלה לארץ, קבע מושבו בירושלים התגורר בשכונת 'מחנה יהודה' ולמד בישיבות הידועות 'אמת ליעקב' ו'בית א-ל'. לאחר מכן ייסד את ישיבת 'נהר שלום' ועמד בראשה.

כונה זקן המקובלים וראש עדת המכוונים. התפרסם כאיש מופת וכירא חטא. מקובל עצום, בעל רוח-הקודש. איש חלוש היה ואף מספר פעמים לקה בהתקף לב, סבל מסכרת, לחץ דם גבוה וחולי המעינים. מעונו היה פשוט ודל אך כל זה לא מנע ממנו לקבל את הרבבות שפנו אליו. רבים פנו ונושעו: עקרות, בעיות בזיווגים ומחלות קשות ל"ע ושאר מרעין בישין. נפטר ב-כ"ל מר-חשוון ה'תשד"מ (1983). חי כ-75 שנים, ציונו בהר המנוחות.

אביו: ר' יהודה. **אמו:** מרת מרים. **אשתו:** מרת לאה. **מרבתי:** סבו, ר' אברהם יפת תעיזי, ר' חיים סינאוני, ר' משמר נסים. **מתלמידי:** הגאונים המקובלים מרן ר' עובדיה יוסף, מרן ר' מרדכי אליהו, ר' מאיר יהודה גץ, ר' אברהם הכהן, ר' מאיר לוי, ר' רפאל רפאלי, ר' יששכר דב רוקח השני מבעלז, ר' בניהו שמואלי, ר' שלמה פיישר ועוד רבים.

מעשה היה בבחורה טובה שלא הצליחה בשידוכין. הצעות רבות הוצעו לה, אך אף אחת מהן לא יצאה לפועל. חלפו שנים, הבחורה התבגרה, מספר המבקשים את ידה הלך ופחת, ולתוגת הוריה עדיין יושבת היא בבית אביה. באחד הימים הוצע לה שידוך עם בחור מלונדון.

היא נפגשה עמו, ובראותה כי הוא גבר כלבבה, נתנה את הסכמתה לשידוך וקבעו זמן לחתונה. **אולם שבועיים קודם מועד החתונה, ביטל הבחור באופן פתאומי את השידוך, והכלה נשברה לחלוטין עקב החלטתו זו. ולא ידעה על מה ולמה החליט החתן לנתק את קשריו עימה. ולכן נכנסה לדיכאון וזמן רב התהלכה בשברון לב.**

כידוע לכל, עסקה רעייתו הצדקת של המקובל רבי מרדכי שרעבי זצ"ל בשידוכין, וזכתה להביא שידוכין רבים לגמר ולהעמיד את המשדכים תחת החופה. אחי הכלה, בהיותו מקורב ביותר אל בית רבנו, הציע לאחותו לבוא אל הרבנית, אולי תוכל היא לעזור לה למצוא את בן זוגה. הכלה סירבה לשמוע מכך, ורק אחרי הפצרותיו המרובות 'נכנעה' ובאה לרבנית.

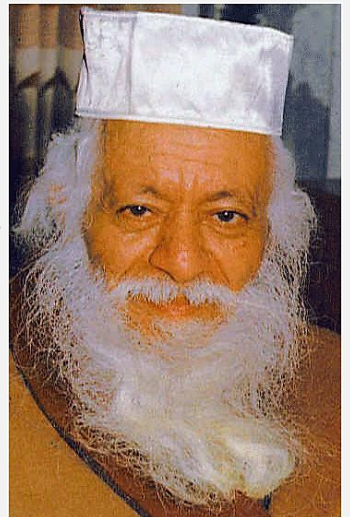
הם ספרו לרעייתו של רבינו, שנודעה כגומלת חסדים עם הבריות, על המשבר בו נתונה הבחורה, והרבנית הציעה להיכנס אל רבינו ולקבל ממנו ברכה להצלחה. הבחורה התביישה לטרב לגדולים ונכנסה בלווית אחיה אל רבינו שקידמה בברכת "ברוכה הבאה". והתרשמה מאד ממאור פניו של הרב והעלתה חיך קל על שפתותיה. היא סיפרה לצדיק בברכה את כל מה שאירע עימה, ואז חשה כי אבן נגולה מעל ליבה.

הרב ניחם אותה באמרי קודשו ואמר לה: **"ראשיתך מצער ואחריתך ישגא מאד" – בקרוב תביאי לי הזמנה לחתונתך.** היא יצאה מאת פניו מאושרת ומעודדת. ליבה היה סמוך ובטוח בהתגשמות דברי הצדיק. **עוד באותו חודש נפגשה עם בן זוגה האמיתי ושותפה לחיים, וזמן קצר לאחר מכן הביאו השניים לרבנו הזמנה לחתונתם.**

אם אחד הגיע יהודי לביתו של רבינו ובדמעות שליש סיפר לצדיק שמצאו בבית-הרפואה גידול בגוף, והוא צריך לעבור ניתוח בעוד שבועיים. הרבי ביקש ממנו את הצילום והיהודי הביא לרב. הצדיק הסתכל על הצילום ואמר לו: **"בעזרת ה' לא תצטרך לעשות ניתוח, רק יתן שתים-עשרה אלף לירות עבור התיקון שנעשה".**

למרות שבדרך כלל הרב היה מבקש רק שישים לירות בשביל תיקון במקרה הזה למרבית הפלא ביקש הרב סכום גדול מאוד!. עוד באותו היום הלך החולה, לווה את הכסף הדרוש ומיהר לתת לרב את כל הסכום כפי שצווה. הרב מיהר לחלק את כל הכסף למוסדות ולאברכים, ועשה תיקון עבור החולה.

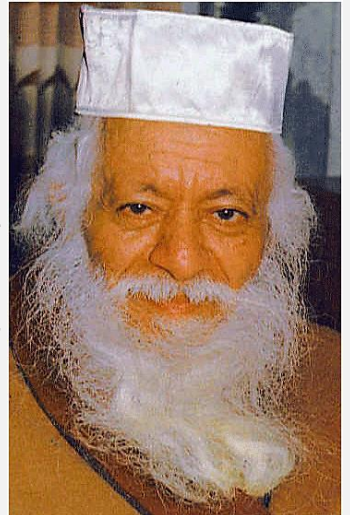
לאחר שבועיים אמר לו הרב: **"תאמר לרופאים שאני מבקש שלא יעשו ניתוח לפני שעושים צילום חוזר".** הלך ואמר לרופאים כדברי הרב ולא הסכימו, וטענו: **"יש לנו צילום ברור מפעם שעברה.** חלפו רק שבועיים ימים בלבד ואין שום טעם לעשות שוב צילום היות ושום דבר לא השתנה. הצילום עולה יקר מאוד ואין טעם". לאחר הפצרות רבות הסכימו הרופאים לצילום חוזר ואכן **נדהמו למראה עיניהם כשראו שאין שום דבר בגופו ושלחוהו לביתו לחיים ולשלום.**

המקובל הרב מרדכי שרעבי זצ"ל: נולד בשנת ה'תרס"ח (1908) בדרום תימן. בילדותו התייתם מהוריו וגדל בשרעב (תימן) בתנאים קשים של יתמות ועוני, כשעל חייו מאיימת כחרב מנופפת גזירת היתומים – להעביר כל ילד יהודי יתום מדת אבותיו לדת האיסלאם! אך אהבת התורה יקדה בעצמותיו ומשחר ילדותו עמל ויגע לזכות לכתר תורה. השקיע עצמו בים התלמוד, למד בעיון רב את דברי רבותינו ראשונים ואחרונים.

בהיותו בגיל 8 מונה למארי המרביץ תורה. בהגיעו לגיל 15 עמד למבחן פומבי אצל חכמי שרעב על כל ארבעה טורים ומשנה תורה להרמב"ם ועבר בהצלחה מרובה אך למרות גינוני הכבוד שחלקו לו ושליטתו המלאה בש"ס, בארבעת חלקי שולחן ערוך וברמב"ם לא זחה עליו דעתו. שינה את שם משפחתו לשרעבי משום שר"ת של שלום רב על בני ישראל.

במשך שש שנים רצופות עינה בצום את נפשו ממוצאי שבת עד ליל שבת והקדיש עצמו ללימוד התורה. בשנת ה'תרצ"ב (1931) עלה לארץ, קבע מושבו בירושלים התגורר בשכונת 'מחנה יהודה' ולמד בישיבות הידועות 'אמת ליעקב' ו'בית א-ל'. **לאחר מכן ייסד את ישיבת 'נהר שלום' ועמד בראשה.** כונה זקן המקובלים וראש עדת המכוונים. התפרסם כאיש מופת וכירא חטא. **מקובל עצום, בעל רוח-הקודש.** איש חלוש היה ואף מספר פעמים לקה בהתקף לב, סבל מסכרת, לחץ דם גבוה וחולי המעינים. מעונו היה פשוט ודל אך כל זה לא מנע ממנו לקבל את הרבבות שפנו אליו. רבים פנו ונושעו: עקרות, בעיות בזיווגים ומחלות קשות ל"ע ושאר מרעין בישין. נפטר ב-כ' מר-חשוון ה'תשד"מ (1983). חי כ-75 שנים, ציונו בהר המנוחות.

אביו: ר' יהודה. **אמו:** מרת מרים. **אשתו:** מרת לאה. **מרבתי:** סבו, ר' אברהם יפת תעיזי, ר' חיים סינואני, ר' משמר נסים. **מתלמידי:** הגאונים המקובלים מרן ר' עובדיה יוסף, מרן ר' מרדכי אליהו, ר' מאיר יהודה גץ, ר' אברהם הכהן, ר' מאיר לוי, ר' רפאל רפאלי, ר' יששכר דב רוקח השני מבעלז, ר' בניהו שמואלי, ר' שלמה פיישר ועוד רבים.

בספר 'דרך צדיקים' הובאו סיפורים מאלפים ומדהימים על רבינו, הרב מרדכי שרעבי זצ"ל בהם ניכר לראות באופן המוחשי ביותר כי הרב היה בעל רוח-הקודש. באחד הסיפורים הובא על בחור מהיחידה לצנחנים בצה"ל, שזכה שאור התורה החזירו למוטב. הלה נהג לפקוד לעיתים מזומנות את ביתו של רבנו מרדכי שרעבי, ולהתברך באמרי פיו. לימים, נערך ביחידה תרגיל צניחה. כל הצנחנים הועלו למטוסים מיוחדים שאמורים היו להטיסם לזירת הצניחה, וכל משתתף קיבל לידי שני מצנחים, האחד לשימוש והשני לרזרבה (במקרה שהמצנח לא יפתח, יוכל להשתמש במצנח הרזרבי ולפתוח אותו).

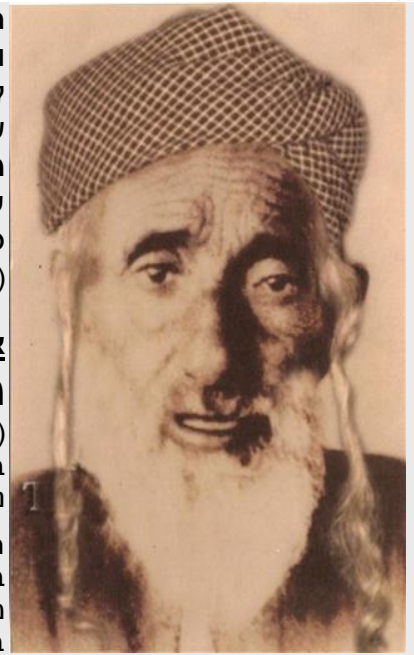

המטוסים התקדמו לעבר יעד הנחיתה, וליד פתח היציאה עמדו הצנחנים נרגשים ונפעמים מחווית הצניחה. הצנחן מיועדנו היה השישי בתור לצניחה, הוא השחיל עצמו דרך הפתח ורחף קמעא באוויר, ביד אמונה ובטוחה לחץ על הכפתור לפתיחת המצנח- אך זה לא נפתח. הוא ניסה שוב ושוב- אך ללא הצלחה. הצנחן נרעד קמעא, וביד רועדת לחץ על המצנח הרזרבי, אשר גם הוא סירב להישמע לו, וכלל לא נפתח. הצנחן כמעט איבד את עשתונותיו, רק זמן קצר ביותר נותר לו כדי להינצל מהתרסקות. ואז באותן שניות גורליות בעודו מרחף בין שמים לארץ זעק מקירות לבו: "ריבונו של עולם! הצילני נא בזכות הרב מרדכי שרעבי!". וראה זה פלא, מיד המצנח נפתח ומיועדנו ביצע נחיתה מושלמת ומדויקת, לעיני חבריו ליחידה שהביטו בהשתאות במתרחש לנגד עיניהם. מיד לאחר הצניחה הניסית, קיבל הצנחן חופשה ממפקדיו, והוא ניצלה כדי להיפגש עם רבנו מרדכי שרעבי, ולהודות בפניו על הנס המופלא שנעשה עימו. כשנכנס הלה לבית הצדיק, ראה שחיוך נסוך על שפתותיו, ובטרם פצה פיו לומר מילה, הקדימו רבנו באומרו: "אני מקווה שהייתה לך נחיתה טובה!". הצנחן עמד המום במקומו. אכן, הצדיק ידע היטב את אשר התרחש בזירת הצניחה. כשראה רבנו את התרגשותו של איש-שיוחו, גילה לו בענוות חן, כי משעת הצניחה היה נח את מנוחת הצהרים, כשלפתע עוררוהו משמים שיעמוד בתפילה על פלוני הצנחן שנתון בצרה. "וכך היה, שמיד הזדרזתי וייחדתי ייחוד להצלחך, ותהילות לא-ל יתברך, שהישועה באה לאלתר, המצנח נפתח ואתה ניצלת מהתרסקות וביצעת נחיתה מוצלחת".

גוי אחד מאומות העולם, גילה אהדה לדת ישראל. הוא ניגש לבית-הדין בחו"ל ועבר דרכם את הליכי הגיור, אבל לא כפי שההלכה מחייבת. לימים עזב את ארץ מולדתו ועלה לארץ. פה התיידד עם יהודי ירושלמי שקרבו ביותר לתורה ולמצוות. הגר התרשם עמוקות מדברי יידו, ועבר בשלבים לקיום בפועל של מצוות התורה. לימים, הציע הידיד לגר הצדק שכדאי לו להיכנס אל רבינו, ולקבל ממנו ברכה להצלחה בתורה וביראת שמיים. השניים נכנסו לרבינו. הצדיק הושיט את ידו הקדושה וציווה את ברכתו כשהוא אומר: "פלוני בן חווה".

בחודשים הבאים התחזק הגר ביהדותו, ואז תוך כדי לימוד התברר לו שהליכי הגיור שלו בוצעו שלא כהלכה, ולמעשה נשאר גוי. עובדה זו ציערה אותו עד עמקי נשמתו, והוא נחפז לבית-הדין של העדה החרדית בירושלים. שם התחנן בפני העוסקים במלאכה שיגירו אותו כדת וכדין. הצוות הרבני שוחח עם הגר כפי שההלכה מחייבת, וכשהוברר להם שכונתו בגיור היא לשם שמים, קיבלוהו והכינו אותו לטבילה כשרה לפי כל הדקדוקים והפרטים הנצרכים, ונעשה גר צדק אמיתי. כשנזדמן גר הצדק שוב למעונו של רבנו מרדכי שרעבי, ביקש את ברכתו, שוב לא סיפר לו מאומה על עברו. אך לא היה כל צורך בכך, שכן הצדיק ידע את אשר לפניו. עתה, כשברכו נקב בשם "פלוני בן שרה". בשרו של גר הצדק נעשה חידודין חידודין, נוכח הוא פעם שנייה לראות את רוח קודשו של הרב. שכן, רק לאחר שעבר גיור כהלכה, כינהו הצדיק בתואר אמיתי והמיוחס- בן שרה אמנו, שהייתה אמם של כל הגרים.

המקובל רבי חיים חג'בי זצ"ל - נולד בשנת ה'תרכ"ו (1865) למשפחת תלמידי חכמים ורבנים. עוד בילדותו ניכר ובלט בחריפותו ובמידותיו הטובות ביחוד לאחר שאביו שלחו ללמוד בישיבה בעיר צנעא. כיהן כנשיא אב"ד ורב קהילת "רבע" במחוז כוולאן שבתימן. **גאון בנגלה ובנסתר. בקי בקבלה. בעל רוח-הקודש. ירא שמים. ענוותן. מלומד בניסים.** רבים פנו אליו בצרותם- ונושעו. אף היום רבים רואים ישועות על ציונו. עלה לארץ ישראל בחודש תשרי ה'תש"י ולאחר כחודש התבקש לבית-עולמו. נפטר ב- כ' חשוון ה'תש"י (1949). חי כ-74 שנים. ציונו בבית-הקברות סגולה שבפתח-תקווה (חלקה ד שורה מ).

אביו: ר' משה (מוסא). **ילדיו:** ר' חיים, ר' משה, ר' יחיא. **מרבותיו:** אביו, ר' משה (מוסא).

מעשה זה התרחש בתימן 'ביהוד אל רבע' כחמש או שש שנים לפני עליית "מרבד הקסמים" (בשנת ה'תש"ד 1943 לערך). איילה הייתה ילדה בריאה, מלאת חיים וחברותית ונהגה לשחק ככל בנות גילה במשחקים השונים ככל הילדים. בהיותה בת עשר שנים בערך, חשה ברע, חלתה ול"ע נתבקשה לבית-עולמה.

השמועה על דבר פטירתה של הילדה הקטנה עשתה לה כנפיים בכל האזור מחוז 'כוולאן' ובמיוחד ביישוב 'רבע' שבו התגוררה, וכל קרובי המשפחה, שכנים ידידים ומכרים החלו לנהור אל עבר משפחתה על מנת לחלוק לה כבוד אחרון ולקבורה. נשלחו מספר גברים לכרות קבר עבור הילדה בבית העלמין היהודי. לאחר מספר שעות כשסיימו את מלאכת המצווה, החל הציבור במסע ההלוויה.

כשהגיעו לבית העלמין היהודי הבחינו כי הרה"ג המקובל ר' חיים חג'בי רב הקהילה שהיה אמור היה להיות נוכח במקום להספיד ולעורר את הלבבות לא נוכח במקום. מיד שלחו להודיע ולבקש מכבוד הרב שיגיע לבית העלמין, כיוון שהציבור מחכה לו שיערוך את סדר הקבורה והספד הילדה.

הגיעו שליחים אל הצדיק ואמרו לו את דבר שליחותם. ענה להם הרב, שלא ילך עימם וגם ציווה עליהם לומר לכל הציבור הנמצא בבית העלמין לחזור על עקבותיהם, **ועוד הוסיף הצדיק ואמר, כי הילדה תתעורר ותחזור לחיים.** נדהמו השליחים ואמרו לרב: "כבוד הרב כבר חפרו את הקבר." ענה להם הצדיק: **"הקבר לא נועד לילדה. הילדה תחיה והקבר נועד לקשישה"** ואף נקב בשמה פלונית אלמונית.

כשחזרו השליחים ומסרו את דברי הרב למלווים בבית העלמין, נדהמו כולם והמולה נשמעה בין הציבור, **אלא שבנתיים הילדה המתה התעטשה שלוש פעמים ברציפות לתדהמת הנוכחים, ומיד הסירו מעליה את התכריכים ושמו פניהם יחד עם הילדה אל עבר היישוב...** בעודם נכנסים אל היישוב הגיעה אליהם שמועה, כי פלונית אלמונית הוכשה על ידי נחש ונפטרה. מיד פנו כל הציבור יחד עם כבוד הרב לטפל בנפטרת האחרת וטמנו אותה בקבר שחפרו בתחילה עבור הילדה. חלפו שנים, ואיילה זכתה ועלתה לארץ ישראל יחד עם כל בני משפחתה בעליית "מרבד הקסמים". קבעה את מגוריה בעיר פתח תקווה, והיא עדות חיה למעשה.

מעשה בגוי עשיר ואלים ולו בתוך המקנה שור מובחר גדול וחזק, שבו היה מתפאר שאין דומה לו. לימים נפל השור חסר אונים לא זז ובקושי רב נשם ורק עיניו פקוחות כמו בוהות בחלל, ראה הגוי את שורו מקור גאותו במצב זה ונזדעזע. אותו היום יום שישי היה ערב שבת קודש, יהודי 'רבע' שבמחוז כוולאן שבתימן כבר היו בבית הכנסת מצפים ומחכים לקבל את פני שבת מלכתה. והנה הפיעה הגוי בפתח בית הכנסת והחל צועק: **"רב היהודים צא החוצה מיד! צא!!"**

שמע רבינו ויצא אל הגוי. אמר הגוי לרב: "השור שלי מקור גאותי שוכב כמו מת, ואני דורש שתעשה לו קמע שיבריאו!!". ענה הרב לגוי: "עכשיו אי אפשר כי השבת בפתח וגם כלי הכתיבה אינם עימי, לכן בבקשה תבוא אליי במוצאי השבת ואשתדל בעזר השם לסייע לך". אך הגוי לא קיבל את דברי הרב והתעקש, שהרב יעשה לשורו קמיע מיד.

הרב שוב הסביר לגוי בנימוס ובסבלנות, כי עוד רגע קט זמן כניסת השבת, אך למרות כל הסברי הרב הגוי המשיך להתעקש ואף דיבר אל הרב בעזות מצח ובלשון גסה ואף הרים קולו יותר ויותר. הרב שוב הסביר לגוי, שעוד רגע והשבת נכנסת ושיבוא אליו במוצאי שבת, אך הגוי העיז פניו ורצה לכפות את דעתו על הרב אף באיומים, ראה הרב שכך ופנה לאחוריו, על מנת להכנס חזרה לבית הכנסת להמשך התפילה.

כעס הגוי מאוד, פסע אחרי הרב ודחפו בחוזקה, ראה הרב את רשעותו וחוצפתו של הגוי וביקש מהגוי להמתין רק רגע קט והוא יכתוב עבורו קמע. נכנס הרב לבית הכנסת לקח שארית של פתיליה שרופה וכתב על פיסת נייר את הפסוק **"השור ייסקל וגם בעליו יומת"**. קיפל הרב את הנייר קשר בחוט ואמר לגוי: "קח את זה, כפי שביקשת ותקשור בחוט בין קרני השור".

הגוי שמח שמחה גדולה רץ לביתו וקשר בין קרני השור, כפי שאמר לו הרב, והנה השור קם על רגליו והוא בשיא כוחו, שמח הגוי והמתין בקוצר רוח לבוקר המחרת, שבו יוציא את השור למרעה ויראה את יופיו וחוסנו לכל עובר אורח מזדמן.

למחרת בבוקר יום שבת קודש בעוד היהודים בבית הכנסת הגיעה אליהם שמועה, כי אותו גוי אלים יצא לרעות את שורו והשור נגח את בעליו והמיתו וכשראו זאת העוברים והשבים רצו וסיפרו לבנו של הגוי, כי השור נגח את אביו והמיתו, **לקח בן הגוי את רובהו בידו ורץ אל המקום, וכשראה את אביו שותת דם, התמלא זעם וירה בשור והרגו...**

הרב הגאון מרדכי ליב צוקרמן זצ"ל - נולד בערב שבת קודש ה אדר ה'תרע"ב (1912) בעיירה לבדובה. בצעירותו למד בישיבה קטנה לידא במשך שלוש שנים וחצי. לאחר מכן עבר לישיבה גדולה - סלונים שבליטא. לאחר כשנה וחצי שסבל מצרידות בגרון, נסע לסדרת טיפולים בוילנא ונכנס ללמוד בישיבת רמיילס. משם עבר ללמוד בישיבת ראדין במשך שמונה וחצי שנים (מתוכם שנתיים וחצי בחיי מרן ה'חפץ חיים').

סיפר הגאון ר' חיים יצחק פופקא (מזקני הרבנים בארה"ב), שזכה לשמש את ה'חפץ חיים' במשך מספר שנים, ושמע מפי ה'חפץ חיים' שאמר על רבינו: **'הוא עולה תמימה'**. בשנת ה'ת"ש (1940) בזמן מלחמת העולם השנייה נאלץ לעזוב את הישיבה והלך ללמוד בבית-התלמוד בקלם. בהמשך ברח לגטו קובנא בגלל שהרוסים חיפשו אחריו. שם הירבה לעסוק בקבורת הנרצחים הי"ד. בחסדי ה' ובניסים גלויים, שרד את השואה יחד עם הגאון ר' מרדכי פורגמנסקי ושניהם פעלו להחיות רוח שפלים ולב נדכאים.

בשנת ה'תשנ"ט (1999) עמד בראש קהילת פרושים. בשנתו האחרונה ביקש לייסד כולל להוראה. מהם יצאו גדולי מאורי הוראה עבור קהילת פרושים. כאב בצרתם של ישראל ובמשך שנה שלימה סבל ייסורים קשים אשר קיבלם באהבה. ברח מהמחלוקת. נפטר בשבת קודש פרשת וירא בעת רעווא דרעווין כ' חשוון ה'תשס"ד (2003). חי כ-92 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים. בשנת ה'תשס"ט (2008) לאחר פטירתו הוקמה קרן לעידוד סמיכת מרביצי תורה והוראה בקהל פרושים בשם 'זכרון מרדכי'.

אביו: ר' נחמיה (ירא שמים שנודע במצוות הכנסת אורחים וכן פעל רבות לחיזוק הדת בעיירה). **אימו:** מרת שולא. **אשתו:** מרת חיה בריינא. **מרבתי:** הגאונים ר' יעקב ניימן (ראש ישיבה קטנה לידא), ר' שבת יגל (ראש ישיבה גדולה סלונים), ר' שלמה היימן, ר' ישראל מאיר הכהן מראדין (ה'חפץ חיים' - ראש ישיבת רמיילס), ר' דניאל מובשוביץ (ראש בית-התלמוד בקלם), ר' אברהם גרודז'ינסקי (משגיח בישיבת סלבודקא), ר' יצחק זאב הלוי סולובייצ'יק, ר' יחזקאל לוינשטיין (משגיח בישיבת מיר). **חברותא:** הגה"צ ר' שלמה וולבה (משגיח בישיבת גבעת שאול. למדו כעשרים שנה). **מספרי:** **יפתח השער** - פירוש על ספר שערי תשובה לרבינו יונה גירונדי (רבינו כתב את הספר בעילום שם) • **לב מרדכי** - חידושי תורה והארות • **יחיד ודורו** - ביוגרפיה, סיפורים והנהגות על רבינו.

להלן סיפורים על רבינו, המעובדים מתוך הספר **'יחיד ודורו'**: עם נישואיו קיבל רבינו 'קסט', בסך חמשת אלפים דולר שהופקדו בעבורו בבנק בארצות הברית. כסף זה היה מיועד לצורך פרנסתם. לאחר המלחמה, כשנודע לו כי אשתו נספתה, הי"ד, ביקש להשיב את הכסף לחמיו או ליורשיו. ידידו טענו בפניו, שהיות והוא היחיד שנתר בחיים, הרי שכל הכסף שייך לו.

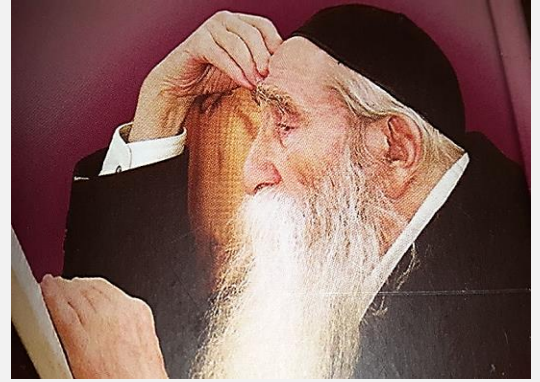
אולם רבינו, נקי כפיים ובר לבב, לא היה בטוח, שהסכום מגיע לו. והדברים היו תלויים בכמה פרטים בהלכות ירושה, ומותנים בבירור המציאות מי נהרג קודם למי, מה שכמובן לא ניתן היה לעשות. על כן לא השתמש בכסף, למרות שכמובן היה נצרך לו לצרכיו הבסיסיים ביותר. מה עוד, שנתר בעל חוב בסך כתשע מאות דולרים מפעילותו הציבורית.

הסכום הגדול היה הזה שמור, עד שמצא בן משפחה קרוב רחוק למשפחת חמיו, ושיגר לו את הסכום העצום במלואו בלב חפץ ובמתנה גמורה. לימים כששמע הרב מבריסק זצ"ל מעשה זה, השמיע את התפעלותו באוזני רבי מרדכי ואמר לו: **"הייתכן ובזמננו יש איש וכלל אין לו תאוות הממון?"**

בכל שנותיו לא רצה רבינו להטריח אחרים בעבורו. אפילו מבני ביתו לא ביקש מאומה, וכל צורכי הבית התנהלו על ידו בלבד. גם עניינים שטרחתם מרובה והיה קשה לו לעשותם בעצמו, נזהר מלבקש מאחרים. גם כשטס לחוץ לארץ לטיפול רפואי, לא הסכים שבניו יתבטלו מתלמודם ושיעוריהם וייסעו עימו. גם כאשר הציעו את עצמם וכן כשאחד מנכדיו הציע את עצמו לישון עימו בביתו - סירב. רק בשנתו האחרונה הסכים שבתו וחתנו יבואו להתגורר בביתו ולסייע לו, ואמר אז לאחד מתלמידיו: **"בעבורי, זאת תזכורת להתכונן לעולם הנצח"**.

פעם אחת אחד מתושבי גבעת שאול ניגש אליו וביקש לעזור לו לשאת את הסלים עד לביתו. רבינו סירב לקבל את עזרתו, וטענתו בפיו: **"אתה ממש מקלקל אותי! היום יש בידך לסייע לי, ואפשר שכך יהיה גם מחר ומחרתיים, אבל ייתכן ויגיע יום שבו שוב לא תוכל לבוא ולעזור לי, ואני, מתוך שכבר התרגלתי להיעזר באחרים לא אוכל להסתדר בעצמי ואצטרך לבקש מאדם אחר שיסייע בידי, וזהו ממש קלקול בעבורי"**.

במכתב לאחד מבני משפחתו שביקש ממנו לפעול בעבורו בדין תורה ממוני בו היה מעורב, ביקש רבינו שלא יערב אותו, ובתוך הדברים כתב לו: **"מעולם לא הייתי מן הנתבעים ולא מן התובעים!"**

הגאון רבי יחיא נתנאל הלוי אלשיך זצ"ל: נולד בצנעא (בירת תימן) ב-י"ג תמוז ה'תרע"ה (1915). ציונו בהר המנוחות בירושלים (בסמוך לציונו של הגאון חיד"א זצ"ל). מגדולי חכמי תימן בדורנו. בהיותו כבן שש התייתם מאביו. סבו ואחי אמו לקחוהו לביתם ודאגו למחסורו. משחר ילדותו נתגלה כבעל תפיסה מהירה כבעל זיכרון יוצא מגדר הרגיל והיה יודע בע"פ את פרשיות התורה עם תרגום אונקלוס. אולם רבנו לא סמך על זכרונו. והיה שוקד ועמל בתורה ביגיעה עצומה. כן נהג להתבודד שעות רבות וללמוד. כבר מגיל צעיר החל לעסוק בהרבצת תורה.

בשנת ה'תש"י עלה לא"י עם כל הספרייה המפוארת של ביה"כ אלשיך. במו ידיו העלה את הספרים וכתבי היד למטוס אך בהגיעו לארץ נמסר לו כי הספרים נשרפו- עד סוף ימיו גזלה זו ציערה אותו ואף השפיעה על מצבו הבריאותי. נשלח בתחילה למחנה העולים עין שמר. לאחר שנודע לממונים שם כי הרב נהג לנאום במחנה כדי לחזק בקרבם את שמירת המסורת ובכך "מפריע" להם להעביר את יהודי תימן על דתם. הוציאו אותו מהמחנה והוא התגורר במעברת "תלפיות" שבירושלים במשך כארבע שנים. הדאגה לשלום החינוך של ילדי ישראל בערה בעצמותיו. והוא פעל רבות לשמור על קדושת המחנה ועל החינוך הטהור. כל ימיו נהג בקדושה וטהרה והיה משתתף בצערם של ישראל.

לאחר לחצים רבים, הסכים רבנו (למורת רוחו) להשתתף בחידון התנ"ך העולמי כנציג ישראל. זאת רק כדי להרים את קרן עדתו וקרן היהדות החרדית כלה. **אכן, הכתרתו של רבנו כחתן התנ"ך העולמי היוותה קידוש שם שמים ברבים.** לאחר המבחן הוצעו לו משרות רבות ונכבדות. אך רבינו דחה אותן, למרות מצבו הכלכלי הירוד. על אף צניעותו וענוותנותו הרבה, שהייתה לשם דבר, הכירו בו גדולי התורה והיו מפנים אליו שאלות בכל מקצועות התורה. בקי ברפואה עממית ועזר לחולים רבים להירפא באמצעות צמחי מרפא ומרקחות, שהיה מכין בביתו. משאת נפשו הייתה להקים בארץ מרכז תורני כדוגמת "בית אלשיך" בצנעא. ואכן בשנת ה'תשמ"ט הוקם כולל בשם "ישיבת בית אלשיך" ע"י חתנו. נפטר ב-כ"א חשוון ה'תשנ"ז (1996). חי כ-81 שנים.

אביו: ר' נתנאל. **רבתינו:** ר' עזרא קורח, ור' חיים צאלח, ר' סעדיה עוזרי (רבו המובהק- ר"י בית אלאוסטא), ר' יחיא יצחק הלוי, ר' יוסף שמן, ר' חיים כסאר. **בניו וחתניו:** בנו ר' נתנאל (רב ומורה צדק בבאר-שבע). חתנו ר' ציון חובארה (רב קהילה התימנית בשכונת בית וגן בירושלים). חתנו ר' יחיאל מדמון (רב ב"הכ בדיחי בשכונת גאולה בירושלים). חתנו ר' דוד אלנדאף (ר"י בית אלשיך). חתנו ר' יורם עוזרי (מחנך).

עוד בהיותו ילד נודע רבנו בזכרונו העצום, בנוסף הרב היה בעל ענווה וצניעות מופלאה, ועל כך יעיד הסיפור הבא: ארע פעם, בעת קריאת התורה בשבת, שהיה תורו של ר' יחיא אלשיך לתרגם את הפרשה. והספר, שהיו הילדים רגילים לתרגם מתוכו, היה מונח דרך קבע במגירה שבבית-הכנסת. והנה, לא נמצא באותה עת מפתח המגירה. בלא לעורר שום מהומה לקח ר' יחיא ספר "מנורת המאור", עמד במקום שמתרגמים בו והעמיד פנים כאלו הוא קורא בו. כאשר למעשה הוא קורא ומתרגם בעל-פה. **עד שבאמצע קריאת התורה מצא אחד המתפללים את המפתח וגילה, לתדהמתו, שהספר מונח במגרה ור' יחיא מתרגם מכח הזיכרון.**

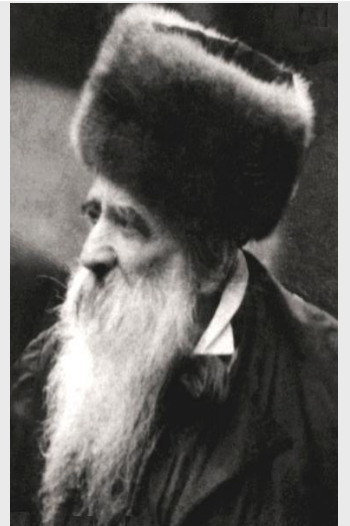
מהירות הקליטה של רבנו הייתה מופלאה. עיניו החודרות, כושר צילום היה להן. לא פעם ולא פעמים, כאשר היו גוללים ספר-תורה מפרשה לפרשה או בשעת הגבהת ספר-תורה, היה עוצר ופולט מפיו "**טעות!**" כמה וכמה פעמים, כאשר עלה לספר-תורה ועוד בטרם ברך ברכת התורה, גילה טעות. באחת הפעמים היה זה ספר-תורה המיוחס לאחד מגדולי הרבנים, ומיד כשעלה אמר: "**ספר-התורה פסול!**" הציבור שנכח סביבו עטו עליו בתדהמה, ורבינו הראה להם כי התחלף שם הוי"ה באדנות. **הדברים הגיעו עד כדי כך, שבמקומות רבים היו חוששים להעלותו לקרוא בתורה מחשש שמא "פסול" את ספר-התורה.**

מעשה היה בספר תורה שעבר הגהה מדוקדקת במיוחד. והבעלים בקשו להיות בטוחים, שאכן אין בספר התורה שום טעות כלל. שלחו לרבנו את הס"ת **באומרם כי ישנה טעות מסיימת בס"ת.** וכביכול יבחנו את רבנו אם יצליח למצוא את הטעות שאיננה קיימת. רבנו עבר על הס"ת פעם אחת וטען שאין בו טעות כלל. אך הלה התעקש בבקשו שרבנו ימצא את הטעות.

הרב עבר שוב על כל הס"ת במשך לילה אחד(!) בעזרת אחד מחתניו ושוב הצהיר כי אין בס"ת שום טעות! או-אז הודה הלה על האמת באומרם כי במעשה זה ביקש אך ורק לידע בוודאות כי ספר-התורה נקי משיגאות. בין כך ובין כך, הדברים מעוררים השתאות - לומר בהחלטיות כי אין שום טעות בעוד מנגד מזהירים בעלי הס"ת כי ישנה טעות. דרוש לכך כח רב פי כמה וכמה מאשר למצוא טעות בס"ת המוחזק ככשר!

לעל קדושתו של רבנו, הובא בחוברת "**צדיק באמונתו יחיה**" הסיפור המופלא הבא: ידיד אהוב נפש היה לו לרבנו, יהודי צדיק וירא שמים, בשם רבי שלמה חג"בי זצ"ל. זה האחרון היה מתאכנס לעיתים קרובות בבית רבנו, כאשר היה זקוק לשהות בירושלים במשך ימים מספר לצורך עניינים שונים. כחודש ימים לפני פטירת אותו ידיד, חתנו של רבנו ביקרו בבית החולים ורבי שלמה פתח את סוגר לבו והשיח בפניו: "עתה, כאשר הנני רואה כי קיצי קרב. אני רואה צורך לגלות לך דבר נורא שחזיתי בעיני באחת הפעמים שלנתי בבית מארי יחיא. הוא היה רגיל לקום באמצע הלילה, להעלות אור במטבח וללמוד שם. **לילה אחד אני מתעורר ומבחין כי אש פורצת מהמטבח. קמתי מהמטה וראיתי את מארי יחיא יושב ולומד ואש מקיפה סביבו!!!** חזרתי למיטתי לישון ובבוקר שאלתי אותו לפרש העניין, ובתחילה הוא התחמק והתעלם משאלתי, עד שלבסוף אמר לי: **'אם ראית- אל תספר לאף אחד'**. עתה מצאתי לנכון לגלות לך דבר זה".

האדמו"ר רבי ישכר דב רוקח (הזקן) מבעלז- מהרי"ד צ"ל: נולד בשנת ה'תרי"א (1851). האדמו"ר השלישי בשושלת חסידות בעלזא. בעל רוח-הקודש. עם פטירת אביו הוכתר כמנהיגם של חסידי בעלזא. גאון בתורה. שקדן. פועל ישועות. אלפים שחרו לפתחו כדי להתברך מפיו. עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה נדד להונגריה והתיישב בעיר מונקאץ'. לאחר מכן עבר לראצפרט. עם סיום המלחמה חזר לגליציה (כיום באוקראינה) והתיישב בעיר הלושיץ. נפטר בליל שבת קודש, כ"ב מר-חשוון ה'תרפ"ז (1926). חי כ-75 שנים. ציונו בבית-העלמין בעלזא שבאוקראינה.

אביו: ר' יהושע (האדמו"ר השני לבעלזא). **אמו:** הרבנית רבקה מרים. **נשותיו:** הרבנית בתיה רוחמה (זיווג ראשון- נכדת רבי אהרן טברסקי מצ'רנוביל), הרבנית חיה דבורה (בזיווג שני - בתו של ר' מרדכי גולדמן מזוועהיל).

ילדיו מזיווג ראשון: אדמו"ר ר' אהרן (האדמו"ר השלישי), ובת (נישאה לר' פנחס טברסקי מאוסטילא). **ילדיו מזיווג שני:** ר' יהושע (מיארסלוב), ר' מרדכי (מבילגורייא) ור' שלום (מאפטא). הרבנית העניא (גרשת רבי ברוך הגר האדמו"ר מסרט-ויז'ניץ, ובנישואים שניים אשת רבי נפתלי פרלוב מתל אביב), בת (נישאה לר' יצחק מנחם נחום טברסקי מראווה-רוסקה), בת (נישאה לר' יוחנן טברסקי-יוחנן א', אב"ד הורבישוב), בת (בעלה ר' יוחנן טברסקי- יוחנן ב'), **מתלמידי:** ר' יעקב יחזקיה גרינוולד (מפאפא - הונגריה), ר' דוד מנחם מאניש (אב"ד מטרנופול- פולין).

יפ"ר הגה"ח ר' ישראל משה מנדל צ"ל: בערב פסח, כשדובר רבות על ניצחונם של הרוסים, עוד מעט קט, הן יפלו גם לאזורינו לא מן הנמנע, שמרן יצטרך לאחר הפסח לנדוד הלאה אל תוך הונגריה מאימת הרוסים המתקרבים. את ליל הסדר אצל הצדיק לא אתאר עתה. קצר המצע מהשתרע. אספר רק על ה'שפוך חמתך' של רבינו. רבינו קם כארי ואמר בקול בוכים: "כל הגויים שונאים אותנו, אבל הרשע הזה (הרוסי) אינו מתבייש לומר זאת בגלוי, לכן אבקש מהפמליה של מעלה לומר לשרו של הרוסי בשמי, כי כאשר ייכרת לטובת ישראל, תהיה זו טובה גם לו עצמו". **למחרת ביום חג הפסח נעצרה ההסתערות הרוסית, והחלה מפלתם של הרוסים.**

רבי נחום אהרן בן הרב ממאגרוב הייתה לו אצבע עקומה, והזכירו כמה פעמים לרבינו, פעם כיבדו מרן מהרי"ד בהגבהת הכוס בקידוש, ואמר לו: "הרם עם האצבע העקומה", וכן עשה, ונתישרה, והוסיף מרן, שרצה שבניו יהיו מהחייילים של מלך המשיח, והוא לא ייקח בעלי מומים.

פעם הביאו קוויטל לבעלז ממאן דהוא, ששלח אותו להזכיר את בנו החולה לפני רבינו, כאשר הגיש את הקוויטל לצדיק, ניגש כ"ק מרן עם הקוויטל בידו לנרות ושרף את הקוויטל עד תומו. כאשר חזר לביתו נודע לו, שבעת מסירת הקוויטל כבר היה לאחר מעשה, ומרן זי"ע הרגיש שהקוויטל הניתן לו כעת, כבר אינו עומד בתוקפו.

הגה"ח ר' פרץ לאסר חלה פעם בצעירותו במחלת הטיפוס רח"ל. נכנס אביו אל הקודש פנימה, לפני רבינו לבקש על רפואת בנו, אמר לו הצדיק כדברים האלה: "הן ידוע, שהקב"ה מקיים כל התורה כולה, ולכאורה היאך מקיים הוא יתברך את מצוות האמונה, ובכלל מה שייך אצל הבורא קיום מצוות אמונה? אלא, כאשר אדם מישראל נתון בצרה וזקוק לישועה, פונה הוא אל השי"ת בבקשה ותחינה, שיחלצנו ממצר ואומר: ריבונו של עולם, יודע אני, כי במצבי כפי שהנני עתה, אינני כדאי שתושיעני, אבל מבקש אני ממך, אנא ה' הושיעה נא, **ואני מבטיחך נאמנה, שכשאיחלץ מצרה וצוקה הלזו היטב איטיב את מעשיי!** והשי"ת מאמין לו ומושיעו מצרתו, ובכך מקיים השי"ת מצוות האמונה, שמאמין ביהודי הבוטח בו. ועלה לו רפואה למחלתו.

יפ"ר הגה"ח ר' ישראל משה מטעגלז צ"ל, בשנת ה'תרפ"ה כשרבינו שהה במרינבאד, באחד הלילות עמד בחדרו של כ"ק מרן טרם סגירת השערים, ובדיוק אז הגיע הדוור עם מברק בהול על חולה מסוכן ממדינה אחרת, בבקשה שהאדמו"ר יעתיר בעדו. בעומדו שם העלה במחשבתו: נתמזל מזלו של אותו חולה בזה, שהביאו את המברק ברגע האחרון לפני סגירת השער, משום שאם לא היו מספיקים, ייתכן שכבר עד למחרת כבר לא יעזור ההזכרה ואולי לא יהיה על מי להתפלל ולהעתיר בשמי מרום לרפואה שלמה. רבינו הרגיש מיד במחשבתו, ואמר לי: "ישראל משה מה אתה חושב, **אם הדוור מאחר עם המברק אז ח"ו מאוחר? אוי ואבוי לו לאדם, אם היה צריך להמתין, עד שהמכתבים יגיעו לפתחי! דע לך שברגע שכותבים את הקוויטל לשלוח הנה, הבקשה כבר מגיעה אליי, ואז אפשר כבר להיושע.**

בספר הגלגולים מובא בשם האריז"ל הקדוש זיע"א, שיש מקום חשוך ואפל, מהלך שלשה ימים, שכאשר אדם נפטר מן העולם, הנשמה עוברת במקום זה, ששורץ חיות רעות, הטורפות את הנשמה אם היא ראויה להן, ושומר המקום הוא כלב, אך האיש שזוכה למות בשבת, אין נשמתו עוברת שם, אלא עולה למקומה מיד. ומובא בשם הגה"ק רבי חיים ויטאל זיע"א שזה פירוש הפסוק: "הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי". וזה הפירוש: "אליך ה' נפשי אשא", דוד המלך ע"ה התפלל להשי"ת שימות בשבת קודש, כדי שתיצל נפשו "מיד כלב". **כ"ק מרן זיע"א חזר על דברים אלו כמה פעמים. ואכן, נשמתו הטהורה של רבינו נסתלקה לגנזי מרומים, בליל שבת קודש כ"ב מרחשוון.**

ביום הלווייתו של כ"ק מרן מהרי"ד זי"ע חזר הדבר, שנראה בעת פטירת אביו הקדוש זיע"א, ונטפו מים מקירות בית הכנסת הגדול הקדוש. דומה הייתה כאילו גם קירות בית מקדש המעט הורידו דמעות על פטירתו. וכך העיד רבי מנדל לוקמאן המכונה ר' מנדלי גבאי במכתב נרגש המתאר את ההלוויה "ואמנם אודיעהו פלא גדול אשר היה וראו בעינינו. ביום א' בשעה 8 שמעתי, שנפלו דמעות מן הסקלעפף (קשת המקשרת בין העמודים שתומכים את התקרה), וביותר מן הסקלעפף האמצע, ובמכוון הלכתי תיכף לראות, והיו שם לערך 40 אנשים, מניין קטן אשר התפללו שם, וראיתי בעיניי, שנפלו דמעות אשר הקשר מן הבימה נתלחלח הרבה, והרבה דמעות נטפו עליי בעצמי, ורבנים וגדולי ישראל וכל האנשים אשר היו נבהלו והשתוממו על זה. וכל זה היה עד אחר שליוו את כ"ק האדמו"ר צלה"ה".

האדמו"ר רבי גדליה משה גולדמן מזוועהיל זצ"ל: נולד בזוועהיל בשנת ה'תרמ"ז (1887). עוד בצעירותו הוסמך להוראה ע"י גדולי הדור ובראשם ר' חיים סולביצ'יק מבריסק. בגיל 22 כיהן כרב הרשמי בזוועהיל. נודע כבעל מוח חריף, שנון ושקול בדעותיו. **בעל רוח-הקודש**. מלומד בנסים. רבים פנו אליו לקבל ממנו עצה ותושייה. ענוותן. עקב פעולותיו הרבניות הואשם ע"י הסובייטים והוגלה לסיביר. בשנת ה'תש"ה (1945) התמנה כאדמו"ר ובשנת ה'תרצ"ז (1937) עלה לא"י אהב כל יהודי במסירות נפש. פעם אחת אמר: "אני אינני כמו אבי. אבי מוכן למסור נפשו בשביל יהודי – ללכת מן יהודי- ללכת מן העולם במסירות נפש ממש, אולם אני אינני מוכן לכך עדיין. **מוכן אני, רק שיחתכו לי את הידיים והרגליים בשביל יהודי**".

קודם הסתלקותו אמר לסובביו: "איני מפחד משום דבר אחר, כי אם מדברי דוד המלך ע"ה (תהלים טו): "מי יִשְׁכַּן בְּהַר קְדֹשׁךָ וגו' לֹא עֲשָׂה לְרַעְיָהוּ רָעָה", **מזה אני חושש, שמא עשיתי או גרמתי רעה למישהו...** אף היום לאחר פטירתו, ישנה סגולה בדוקה וידועה, כי כל מי שפוקד את ציונו בבית הקברות בשיח באדר (סמוך לבניין הכנסת בירושלים) שלוש פעמים: בימים שני, חמישי ושני ומבקש דבר מה - נושע על ציונו הקדוש. ורבים נושעו וראו ניסים גלויים הן בזיווגים, בזרע בר-קיימא, רפואה, מציאת עבודה, הצלחה, פרנסה, חינוך ילדים וכו'. נפטר בירושלים ב-כ"ד חשוון ה'תש"י (1949). חי כ-62 שנים.

אביו: האדמו"ר ר' שלמה. **ילדיו:** האדמו"ר ר' מרדכי (השני- שימש אחרי אביו באדמור"ת), ר' נח, בתו מרת שרה (נישאה לר' משה אהרון כ"ץ- ראש ישיבת ראדזין בירושלים), מרת אדל הדסה (נישאה לר' שואל סתיו), בת נוספת (נישאה לר' מרקוביץ).

● יפר הרה"ח ר' יהודה לייב סלונים שליט"א סיפור מופלא המלמדנו מהי מעלתה של קבלת ייסורים באהבה ועד כמה צריך להיזהר שלא לבעט בייסורים, ומעשה שהיה - כך היה: "בעת המלחמה בעיה"ק ירושלים בשנת ה'תש"ח (1948) התחבאנו כולם במקלטים. אחד המקלטים בשכונת בית-ישראל שבירושלים היה באותו מקום שהיום בית-המדרש של חסידי סלונים ברח' רבי שלמה מזוועהיל, שם הצטופפנו כמו רבים מתושבי השכונה ובתוכם גם אבי האדמו"ר רבי מרדכי חיים מסלונים זצוק"ל.

זכינו שגם הרה"ק רבי גדליה משה מזוועהיל זיע"א היה עמנו. וישב בפינת המקלט ולמר בהתמדה. ולא היה נראה עליו, כי נמצא בשעת מלחמה, אהבת התורה השכיחה ממנו את כל הדאגות, ומה גם אשר היה מלומד בייסורים, ובשבילו לישב בחושך וללמוד היה דבר, שכבר התרגל לכך בעת שהתגורר בעיירת זוועהיל ברוסיה, **ובעת שישב שבע שנים במאסר בסיביר. וימים מהם גם בצינוק**".

"בין אלו שנכנסו למקלט לחפש מסתור מפני הפגזים הייתה אשה אחת אשר ל"ע הייתה מרה נפש ולקתה קצת בשכלה, ובעת שישיבה שם הייתה מתקיפה מדי פעם בצעקות את דרי המקלט, ובכל פעם היה אחד מדרי המקלט ה'קרוב' למוצא שפתיה ופותחת את חראבות לשונה, והייתה פוגעת ועולבת ללא רחמנות, והאנשים הרגישו מאד שלא בנוח, וגם כי ידעו, שאין ממש בדבריה. האנשים ישבו שם על ביתם וילדיהם ולא היה נעים כלל לקבל מקלחת של צוננים מפיה. **יום אחד, הרגישו יושבי המקלט, כי הגדישה את הסאה ואי אפשר עוד להבליג וכי הגיעו מים עד נפש**

"הוחלט ביניהם, כי בלית ברירה יוצאו אותה מהמקלט ושתלך לחפש ערי מקלט אצל מי שמעוניין לשמוע את דבריה. לפני שניגשו לבצע את התכנית אמרו דיירי המקלט זה לזה, כי אין זה מהנכון לעשות כזה צעד בלא לשאול את פי הרה"ק רבי גדליה משה, אשר יושב שם עמם במצר".

"כאשר ניגשו לפני הרה"ק ואמרו לו, כי הגיעו מים עד נפש ואי אפשר עוד להבליג על הביזיונות שעוברים כאן מדי יום דיירי המקלט ומשפחותיהם, והציעו לפניו את התכנית, שעומדים לעשות בעוד כמה דקות - השיב להם הרה"ק: 'מי אני שאומר לכם מה לעשות, ובכלל מה באתם אליי לשאול? אך לפני שתצאו לבצע את זה, אבקש מכם, לשמוע סיפור על אבי הרה"ק רבי שלמה שנסתלק לא מזמן, לפני שלוש שנים, וכולכם הכרתם אותו'."

"בעת שהתגוררנו בזוועהיל חלתה אחותי ע"ה, וכאשר בא אבי לבית וראה את מצב בריאותה שמחמיר, אמר שהולך לחפש ביזיונות, כדי שיזכה על-ידי זה לרפואתה. וכך היה, אבי היה אפוטרופוס מטעם ה'תלמוד תורה' על שכירות של כל מיני דירות וחנויות בעיירה, והלך לחנות של אשה אחת בשוק והזכיר לה, שכבר כמה חודשים לא שילמה על החנות ששכרה ואמנם עד עתה לא הזכיר לה על החוב, אך בינתיים החוב הולך ומצטבר".

"מיד החלה האשה לצעוק עליו, כיצד אינו מתבייש לבקש ממנה כסף על השכירות, ובתוך דבריה ביישה אותו: וכי חושבים אתם שאתם רבי? וכו', ובצעקתה, כי גדלה, הגיעו מיד הרבה אנשים מבאי השוק ועמדו סביבו והקשיבו, ואבי עמד ושתק והקשיב לכל דבריה ולא השיב לה כלום".

"כמובן, ביזיונות לא חסרו לו מהמעשה, ובא לביתו בשמחה רבה ובישר שבעז"ה הבת תבריא בקרוב, כי ע"י הביזיונות פעל עבודה רפואה, וכך היה. אחר תקופה חלתה, שוב והלך שוב לחפש ביזיונות ולא עלתה בידו בשום אופן למצוא ביזיונות, ושב לביתו בשברון לב בודעו, כי מן השמיים נגזרה הגזירה, ואכן אחותי הסתלקה ע"ה לבית עולמה".

אמר להם רבי גדליה משה: 'בימים האלו שעלה המוות בחלוננו והמצב מסוכן, ואי-אפשר לצאת מהמקלט לחפש ביזיונות, הביאו לנו את הסגולה של הביזיונות לתוך המקלט, ואיה השכל שלכם להוציא את זה החוצה?!'."

האדמו"ר רבי גדליה משה גולדמן מזוועהיל צ"ל: נולד בזוועהיל בשנת ה'תרמ"ז (1887). עוד בצעירותו הוסמך להוראה ע"י גדולי הדור ובראשם ר' חיים סולביצ'יק מבריסק. בגיל 22 כיהן כרב הרשמי בזוועהיל. נודע כבעל מוח חריף, שנון ושקול בדעותיו. **בעל רוח-הקודש**. מלומד בנסים. רבים פנו אליו לקבל ממנו עצה ותושייה. ענוותן. עקב פעולותיו הרבניות הואשם ע"י הסובייטים והוגלה לסיביר. בשנת ה'תש"ה (1945) התמנה כאדמו"ר ובשנת ה'תרצ"ז (1937) עלה לא"י אהב כל יהודי במסירות נפש. פעם אחת אמר: "אני אינני כמו אבי. אבי מוכן למסור נפשו בשביל יהודי - ללכת מן היהודי- ללכת מן העולם במסירות נפש ממש, אולם אני אינני מוכן לכך עדיין. מוכן אני, רק שיחתכו לי את הידיים והרגליים בשביל יהודי".

קודם הסתלקותו אמר לסובביו: "איני מפחד משום דבר אחר, כי אם מדברי דוד המלך ע"ה (תהלים טו): "מי יִשְׁכַּן בְּהַר קְדֹשׁךָ וְגו' לֹא עֲשָׂה לְרַעְיָהוּ רָעָה", **מזה אני חושש, שמא עשיתי או גרמתי רעה למישהו...**! אף היום לאחר פטירתו, ישנה סגולה בדוקה וידועה, כי כל מי שפוקד את ציונו בבית הקברות בשיח באדר (סמוך לבניין הכנסת בירושלים) שלוש פעמים: בימים שני, חמישי ושני ומבקש דבר מה - נושע על ציונו הקדוש. ורבים נושעו וראו ניסים גלויים הן בזיווגים, בזרע בר-קיימא, רפואה, מציאת עבודה, הצלחה, פרנסה, חינוך ילדים וכו'. נפטר בירושלים ב-כ"ד חשוון ה'תש"י (1949). חי כ-62 שנים.

אביו: האדמו"ר ר' שלמה. **ילדיו:** האדמו"ר ר' מרדכי (השני- שימש אחרי אביו באדמורו"ת), ר' נח, בתו מרת שרה (נישאה לר' משה אהרון כ"ץ- ראש ישיבת ראדזין בירושלים), מרת אדל הדסה (נישאה לר' שואל סתיו), בת נוספת (נישאה לר' מרקוביץ).

מספר הרה"צ רבי יוסף טויסיג שליט"א אדמו"ר מבעלעד שראה רשימה בבית הרה"ק מהרי"ט צ"ל ושאל לאביו, הרה"ג ר' יחזקאל צ"ל: "מה פישרה של רשימה זו שהינכם שומרים אותה?". וסיפר לו: "בשנת ה'תש"ח בעת המלחמה, כאשר חלתה אחותי הרבנית הינדא ברים ע"ה אשת הגה"צ רבי חיים ברים צ"ל (בתו של האדמו"ר רבי ישראל ממאטרסדארף זצוק"ל) הלך רבי חיים לבקש ברכה ולשאול בעצת קודשו של רבה של ירושלים הגרי"ץ דושינסקי זצוק"ל **וביקש להוסיף שם כדי שהרבנית תאריך חיים**".

"לשמע דבריו החלו ידיו מרתתין ואמר: 'אני כתלמידו של מורי הגה"ק בעל 'ערוגת הבושם' זצוק"ל, איני מסוגל לכך, לאחר ששמעתי מפיו הקדוש שמי שאינו יודע את סוד שינוי השם יכול ח"ו לקלקל, יותר ממה שיכול להועיל! אולם, לך נא ראה אל האדמו"ר רבי גדליה משה מזוועהיל, הוא יודע את הסוד **לרפואתה**'. והוסיף ואמר: 'הוא בוודאי יאמר לך שאינו יודע אזי תאמר לו שאני הוריתי בתור מרא-דאתרא שיוסיף עוד שם'".

כאשר בא אבי (ר' חיים ברים) אל הרבי ומסר את בקשתו, התחמק הרבי תחילה כפי שצפה הגאון דושינסקי צ"ל. אך, כשמסר לו את פקודת המהרי"ץ לשמע הדברים נענה הרבי ואמר: 'להוסיף שם לא יעזור. במקרה זה צריך גם לעשות 'פדיון נפש'. כאשר רצה אבי לילך להביא מאה ושישים מטבעות הצריך לפדיון נפש, אמר הרבי: '**כאן לא יועילו מטבעות, כאן צריך אנשים שיקבלו עליהם חלק מהמחלה ויתנו לה משנות חייהם כמתנה**'.

"החל לבכות אבי לפניו, שמצב בריאותה מאוד קשה, **ובימים אלו של מלחמה שכולם בפחד מה ילד יום, מי יסכים ליתן לה שנים במתנה?**! השיב לו הצדיק, שייקח דף, וייקח חמישים חתימות של אנשים שנותנים כל אחד שנה עבורה, ויאמר להם בשמו, שהוא ערב, שכל מי שיחתום שנותן עבורה שנה יעבור את המלחמה בשלום! באותם ימים טרופים היה זה מציאה העולה על כל דמיון לקבל ברכה קדושה כזו, כיוון שרבים לא שרדו את המלחמה".

"כאשר בא אבי למקלט הראשון, נעמד עם עיניים דומעות, ואמר לדירי המקלט: '**זוגתי מאוד חולה, והרבי מזוועהיל אמר, שמי שחותם שנותן שנה עבורה יעבור את המלחמה בשלום**'. מיד נהיה רעש גדול, וכולם ביקשו לחתום, כי מי לא רצה ביטוח חיים במצב כזה. אבי החל לספור וראה שעוד מעט מתמלאת רשימת החמישים שמות - והתור עוד לא נגמר... כאשר נתמלאו חמישים החתימות בקושי הצליח לקחת את הדף ולפלוס לו דרך, כי אנשים רבים רצו לחתום".

"מיד הלך בזריזות לבית הצדיק, והגיש לרבי את הדף, הרבי הביט בדף המוגש אליו והוסיף בכתב ידו: '**הנני ערב, שלא יארע להם דבר**' וחתם את שמו 'גדליה משה בן הרה"ק מזוועהיל'. ואז פנה לאביו ואמר לו: 'עכשיו אפשר להוסיף שם. ושאל אותו: 'היאך קוראים לה?' והשיב לו: 'הינדא בת חיה הנלה'. אמר לו הרבי: '**נוסיף לה את השם "רוחמה"**, שירחם ה' ויהיה לה רפואה שלמה'.

ואומנם זכתה לאריכות ימים וחיייתה עוד 50 שנים בדיוק עד לשנת ה'תשנ"ח, וכל אלו שחתמו, עברו את המלחמה והאריכו ימים כדברי הצדיק- ודף זה עם החתימות - וכתב ידו של רבנו מונח לפניך".

לנוותנתו של הרב הייתה מופלאה ביותר, וכך סיפר רבי אליהו ראטה: בימים ההם, כשהרה"ק מסאטמר זיע"א עדיין התגורר בשכונת 'בית ישראל' שבירושלים, הגיע מישהו ונקש על דלתו של רבינו ושאל אותו: "היכן מתגורר הרבי?".

על אף שהלה התכוון אל האדמו"ר, מגודל ענוותנותו לא חשב רבינו, שהכוונה היא אליו ולפיכך לקח את אותו יהודי והוליכו לביתו של הרה"ק מסאטמר ואמר לו: "**כאן מתגורר הרבי!**".

האדמו"ר רבי גדליה משה גולדמן מזוועהיל זצ"ל: נולד בזוועהיל בשנת ה'תרמ"ז (1887). עוד בצעירותו הוסמך להוראה ע"י גדולי הדור ובראשם ר' חיים סולביצ'יק מבריסק. בגיל 22 כיהן כרב הרשמי בזוועהיל. נודע כבעל מוח חריף, שנון ושקול בדעותיו. **בעל רוח-הקודש**. מלומד בנסים. רבים פנו אליו לקבל ממנו עצה ותושייה. ענוותן. עקב פעולותיו הרבניות הואשם ע"י הסובייטים והוגלה לסיביר. בשנת ה'תש"ה (1945) התמנה כאדמו"ר ובשנת ה'תרצ"ז (1937) עלה לא"י אהב כל יהודי במסירות נפש. פעם אחת אמר: "אני אינני כמו אבי. אבי מוכן למסור נפשו בשביל יהודי – ללכת מן יהודי- ללכת מן העולם במסירות נפש ממש, אולם אני אינני מוכן לכך עדיין. **מוכן אני, רק שיחתכו לי את הידיים והרגליים בשביל יהודי**".

קודם הסתלקותו אמר לסובביו: "איני מפחד משום דבר אחר, כי אם מדברי דוד המלך ע"ה (תהלים טו): "מי יִשְׁכַּן בְּהַר קְדֹשׁךָ וְגו' לֹא עֲשֶׂה לְרַעְיָהוּ רָעָה", **מזה אני חושש, שמא עשיתי או גרמתי רעה למישהו...**! אף היום לאחר פטירתו, ישנה סגולה בדוקה וידועה, כי כל מי שפוקד את ציונו בבית הקברות בשיח באדר (סמוך לבניין הכנסת בירושלים) שלוש פעמים: בימים שני, חמישי ושני ומבקש דבר מה - נושע על ציונו הקדוש. ורבים נושעו וראו ניסים גלויים הן בזיווגים, בזרע בר-קיימא, רפואה, מציאת עבודה, הצלחה, פרנסה, חינוך ילדים וכו'. נפטר בירושלים ב-כ"ד חשוון ה'תש"י (1949). חי כ-62 שנים.

אביו: האדמו"ר ר' שלמה. **ילדיו:** האדמו"ר ר' מרדכי (השני- שימש אחרי אביו באדמורו"ת), ר' נח, בתו מרת שרה (נישאה לר' משה אהרון כ"ץ- ראש ישיבת ראדזין בירושלים), מרת אדל הדסה (נישאה לר' שואל סתיו), בת נוספת (נישאה לר' מרקוביץ).

להלן סיפור מופלא, שהובא בספר 'צדיק יסוד עולם' מפי בעל המעשה, שהיה לו בית חרושת למשקאות. פעם בערב יום כיפור קיבל טלפון ממחלקת הבריאות בירושלים, שיבוא מיד למשרד, היות שהוגשה תלונה כי נמצא עכבר בתחתית אחת מבקבוקי המשקאות שלו. השותף שלו פנה אליו ואמר: "יש לך רבי, תלך להזכיר אצל הרבי שלך".

נכנס היהודי לצדיק, ושח בפניו העניין, שבדרך כלל הוא שם לב לכל בקבוק שיוצא מבית החרושת, אך עתה מחמת לחץ העבודה בחגים, כנראה שקרתה הקלה. נענה הצדיק ואמר: "אל דאגה". וניגש לארון, הוציא חומש, והחל קורא בפרשת וישלח, עד חמישי. אחר פנה אליו, ואמר: "**לך ואל תחשוש, ותדבר ללא מורך לב**". מיועדנו הגיע לשם, ונכנס לחדר נוכח ארבעה פקידים, שעמדו לעסוק בעניינו. הפתיחה לא ניבאה טובות. האחד מהם פתח בדברי קטרוג ודיבר כנגדו קשות:

"לא ניתן לכם שתרעילו את כולם... הזמנים נשתנו, ופה נשליט בחוזק יד את ההקפדה על בריאות הציבור". לאחר מכן הצטווה לצאת החוצה לחכות בחוץ להחלטתם, ולאחר כמחצית השעה נקרא היהודי להיכנס, ולמרבה הפלא, אותו שזעם כנגדו בתחילה, פנה אליו ואמר: "**ראה, היום ערב יום כיפור וצריך לקבל סליחה מהקב"ה, ולכן אנו סולחים לך הפעם, אך היזהר שפעם שנייה לא יקרה שוב...**"

כשסיים אותו פקיד בכיר דבריו, ציווה על אחד הפקידים שם להכניס לארון את הבקבוק, שיישאר למשמרת, לפקוד לימים יבואו אותו עוון, והנה כאשר עמד להניחו בארון נשטם הבקבוק מהארון ארצה, ונופץ לרסיסים. כשחזר אותו יהודי לאדמו"ר, וסיפר לו את שהתרחש, אמר לו הרב: "הן אמרתי לך שלא יארע לך דבר".

והנה, כאשר ישב אותו חסיד בבית הצדיק, נכנסה הרבנית וביקשה, שיפתחו לה פחית שמן. בדרך כלל מסתפקים בנקיבה חור קטן בצדי שולי הפחית. אולם הפעם הרב ציווה ופתחו את המכסה כולו של הפחית מסביב, כשהוסר המכסה, נתגלו חרקים צפים בתוך השמן מעל. וכיוון שהיה מייצור של חברה ממשלתית מפורסמת, ציווה הצדיק על אותו חסיד, שייקח את הפחית למשרד הבריאות, ויראה שגם בחברה מטעמים עם מכונות משוכללות, זה עלול לקרות.

גם כיום, הפוקדים את ציונו בשני, חמישי ושני, רואים ישועות. להלן אחד הסיפורים, מני רבים, המעיד על כך: באמצע חודש סיוון ביום שני הגיעה ש"י. להתפלל בציון הקדוש וביקשה מבורא עולם, שיחוס וירחם על בנה ש. בחור בן 26 הלומד באחת הישיבות הליטאיות במרכז הארץ ועדיין לא נישא. באותו יום הגיעה לציון הקדוש ג.ל. וביקשה מבורא עולם, שיחוס וירחם על בתה בת 25 עובדת ומוצלחת ממש כלילת המעלות אך שידוך- אין.

ביום חמישי הגיעו השתיים לציון הקדוש ושוב התפללו וביקשו מהבורא, שירחם עליהן ועל ילדיהן ויזכו להשיאם כל אחד עם בן זוג המתאים עבורו. ביום שני בפעם השלישית הגיעו שוב שתי הנשים התפללו וביקשו. אחת מהן - שמה ש. פרצה בבכי והתחננה לבורא עולם, בכייה הלך וגבר עד שהמיס את הלבבות של המתפללות מסביבה. כאשר ג. סיימה להתפלל ולבקש יצאה מבית העלמין ופגשה ב- ש. שזה עתה יצאה ג"כ לדרכה. אז החליטה ג. שהיא חייבת לגשת ולשאול את ש. מדוע בכתה כל כך, והאם היא זקוקה לעזרתה?.

ש. אינה מכירה את ג. 'במקרה' הן נפגשו שלוש פעמים בציון הקדוש ו-ג. פנתה אל ש. ושאלה אותה: "מה קרה?" ו-"האם היא זקוקה לעזרה כלשהיא?". ש. הביטה לעברה של ג. וענתה לה: "**רק בורא העולם יכול לעזור לי**", והיא גוללה בפניה את סיפורה. לאחר שסיימה את דבריה היא פנתה אל האישה, שעומדת מולה ועכשיו היא מפנה את שאלתה אל-ג.

"ומדוע את הגעת להתפלל כאן בציון?" והיא סיפרה לה, שיש לה בת שזקוקה לשידוך, והיא מאוד מוצלחת וכו'... כעבור שבועיים ימים הגיעו ש. ו- ג.ל. להודות על הנס המשותף וחילקו שם עוגות ושתייה כאות תודה.

הגאון רבי רפאל זיסקינד הכהן מהמבורג זצ"ל: נולד ב-כ"ד מר-חשוון תפ"ב (1722). מחכמי אשכנז. מגדולי הפוסקים. בצעירותו למד במניסק ונדע בחוכמתו כעילוי. האמת הייתה נר לרגליו. לא חת מפני איש. בשנת ה'תק"ב (1742) כבן תשע-עשרה שנים התמנה לראש הישיבה במינסק.

לאחר שנפגש עם המגיד ממזריץ' הגאון ר' דב בער, התרשם עמוקות מאישיותו והחל להתקרב לחסידות. בשנים ה'תק"ה-ה'תקל"ו (1745-76) כיהן כרב בקהילות מינסק, רקוב, וילקומיר, פינסק ופוזן. לאחר מכן נתמנה לרב קהילות אה"ו (איחוד של הקהילות היהודיות בעיר המבורג ובעיירות אלטונה וואנדסבק). לחם בתקיפות בהשכלה.

כשהיה ילד קטן, בסביבות גיל תשע שנים בלבד, הפרנסים שרצו לחסוך בעלויות, החליטו כי אין צורך להביא רב, היות ור' רפאל הקטן ידע רב לו ויודע לענות על כל שאלה. בנוסף, היה להם חזן ששימש גם כרב, **אולם בפועל, כל שאלה שהייתה להם- היו שואלים את החזן, והחזן מיד היה שואל את רבי רפאל הצעיר.**

כך העניין נמשך כשנתיים ימים, אך יום אחד פסק הדבר. אומנם רבי רפאל למד בהתמדה אך בסופו של דבר היה ילד בן אחת-עשרה שנים, יום אחד ראה גדיים מחלון בית הכנסת ויצר הילדות נכנס בו. הוא החליט לרכב על הגדיים ותפס גדי בקרניו והתחיל להסתובב. באותו רגע הגיע החזן כדי לשאול אותו וראה כי הוא רוכב על הגדי, זה היה הסוף לתקופת הרבנות הצעירה של רבי רפאל. נפטר ב-כ"ד מר-חשוון תקס"ג (1803). חי כ-81 שנים. התקיים בו הפסוק "את מספר ימיך אמלא". ציונו בגרמניה.

אביו: ר' יקותיאל. **אשתו:** הרבנית תמר. **מרבותיו:** הגאונים ר' אריה אשר גינזבורג (מחבר "שאגת אריה"). ר' אליהו זלמן קרמר (הגאון מווילנה). **מספריו:** **יושב הכהן- שו"ת יתורת יקותיאל •מרפה לשון.**

לא היה קל לתושבי העיר המבורג למצוא רב כלבבם. הציפיות היו גבוהות - **הם חיפשו רב שיהיה גם חריף וגאון וגם נעים הליכות, רב שמצד אחד יהיה תקיף ואמיץ, ומצד שני רצו רבים מתושבי העיר כי הרב יהיה גם בעל נטייה להשכלה, שבאותם ימים כבר פשטה בקרב רבים מבני העיר. כשבא לפניהם רבי רפאל הכהן- נראה היה להם כי מצאו את האדם המתאים. על גאונותו העידו עליו ספריו, ונעם הליכותיו היה בולט לעין.**

כשבא רבי רפאל לראשונה להמבורג פגשוהו תחילה כמה מעשירי העיר, שנטו להשכלה. הם רצו לדעת האם ישנו סיכוי כי יום אחד הרב יעזור להם ויחזקם בהפצת רעיונות ההשכלה, לפיכך אמרו לו- **"כי אם רצונו להתקבל כרב העיר, עליו לנסוע לברלין ולקבל שם הסכמה מאת "רבי" משה מנדלסון, מי שהיה מנהיגם של המשכילים, וזאת על מנת שמנדלסון יתנה על קנקנו של הרב החדש".**

רבי רפאל, שגדל והתעלה בליטא, שם לא הכירו עדיין את נגע ההשכלה, לא שמע את שמו של אותו משכיל נסע לשם לתומו. משהגיע את ביתו של מנדלסון בברלין נכנס פנימה. לתדהמתו, **מצא אותו יושב ולומד תנ"ך בגילוי ראש** (זאת משום שאחת מהאידיאולוגיות שלו הייתה לוותר על המנהגים. הוא טען כי המנהגים הם לא חובה, וכיוון שהיהודים נראים אחרת. הגויים שונאים אותם).

רבי רפאל נדהם, מעולם לא חשב כי ייתכן דבר שכזה. מנדלסון הרים את ראשו וקיבל בשלום לבבי את הרב, עליו ידע ממברק שקיבל ממשכילי המבורג. הרב הנסער, שהיה איש אמת ולא חת מאף אדם, ענה לו בתקיפות: **"אין שלום, אמר ה', לְרַשְׁעִים"** (ישעיהו מח,כב). ועוד בטרם ענה לו מנדלסון, המשיך הרב ואמר: **"לקבל הסכמה מפורק עול שכמוך?! עדיף לי להיות מנקה רחובות מלקבל הסכמה על רבנותי מאפיקורס שכמותך!"** ובמרירות לב יצא מהבית.

עוד לפני שהגיע להמבורג הגיע לשם מברק ממנדלסון שכותב: **"עדיין לא הספקתי לדבר איתו וכבר צעק עליי וחרף אותי שאני לומד תנ"ך בגילוי ראש, וזאת למרות שבא לקבל ממני הסכמה- קרא אותי בשם 'אפיקורס', דווקא בגלל זה אני ממליץ לכם לקבל אותו, מכיוון שאיש אמת הוא באופן מוחלט, ולא ישא פני איש".** וכך קיבל את המינוי ושימש כרבה של אה"ו ונלחם במשכילים.

פעם אחת בא אל ר' רפאל אחד מן ה"משכילים", שהיה תלמיד של מנדלסון, ואמר לו: **"שמעתי שהרב אומר שכל אדם מרומז בתורה. אולי יוכל לומר לי היכן מרומז מנדלסון בתורה?".** מנדלסון היה בעל מום (היה גיבן), והיה חותם את שמו: מבמ"ב (משה בן מנחם ברלין). כי היה גר בברלין). אמר לו הרב רפאל הכהן על אתר: **"מְשַׁחֲתֵם בְּהֵם מוֹם בָּם"** (ראשי תיבות: **מבמ"ב**) - לא ירצו לכם". וה"משכיל" נדהם מחוכמתו הרבה של הרב ועזב את הרב בבושת פנים.

האדמו"ר הרב מרדכי רוקח זצ"ל - נולד בעיר בעלז בשנת ה'תרס"א (1901) כבן שישי. נקרא בשם מרדכי, ע"ש זקנו הרה"ק רבי מרדכי מזוועהלה שהיה חותנו של הרה"ק רבי אברהם שמואל מברזן. בעודו ינוקא הורה אביו להעמיד את עריסתו בחדר הספרים שלו היכן שישב ולמד במשך היום והלילה, כך ספג את התורה והקדושה לתוך דמו, רוחו ונשמתו. ניחן בכישרונות עילאיים ובעודו ילד קטן אביו ביקש, שיחזור על דברי התורה ששמע ולתדהמת השומעים חזר הילד בלא להחסיר שום פרט. בצעירותו כבר יצא שמו לגאון עולם הבקי בכל מכמני התורה, פה מפיך מרגליות בחריפות ובסברה ישרה. עובד ה' יתברך בסילודין. בשנת ה'תרפ"ו (1926), בהיותו כבן 24 שנים בלבד הוכתר לשמש **כאב"ד בילגורייא**. עם פרוץ מלחמת העולם השנייה שלח את אשתו, שהייתה בעלת אזרחות רוסית וילדיו אל בית הוריה, שהתגוררו ברוסיה.

הוא עצמו נדד ממקום למקום ולבסוף הצטרף אל אחיו רבי אהרון רוקח האדמו"ר מבעלזא, ששהה אז כפליט בפרמישלני. ב-ט"ו אייר ה'תש"ג (1943) הגיע יחד עם אחיו להונגריה, אחרי שהוברחו מגטו בוכניה ושהה בבודפשט. ב-כ"ד טבת ה'תש"ד (1944) הוברחו הוא ואחיו לארץ ישראל, אחרי שנודע להם שהגסטאפו עוקב אחריהם ודורש מממשלת הונגריה את החזרתם לידי השלטונות הגרמניים. לאחר כשבועיים הגיע לארץ ישראל והתיישב בתל אביב. ייסד את המרכז של חסידות בעלזא בתל אביב וכיהן כנשיא מוסדות החינוך של חסידות בעלזא בתל אביב וירושלים. **עניו. גאון. חריף ובקי.** נפטר ב-כ"ה בחשוון ה'תש"י (1949). חי כ-48 שנים. ציונו בטבריה ליד תלמידי הבעל שם טוב. על שמו נקראים רחובות "תכלת מרדכי" בקריית בעלז בירושלים ובבית שמש.

אביו: האדמו"ר ר' ישכר דב (האדמו"ר השלישי בשושלת חסידות בעלז). **אימו:** מרת חיה דבורה (נכדת האדמו"ר ר' מרדכי גולדמן מזוועהלה). **נשותיו:** מרת שבע הי"ד (בת האדמו"ר מקוברין, ר' משה אהרון- זיווג ראשון. נרצחה עם ילדיהם בשואה), מרת מרים (בת ר' צבי גליק- זיווג שני. נישא בשנת ה'תש"ו- 1946). **בנו (מזיווג שני):** האדמו"ר ר' ישכר דב רוקח שליט"א. **מספריו:** **יפרשת מרדכי-** סדרת ספרים על התנ"ך, הלכה וחסידות.

עוד בצעירותו, לפני שהגיע למצוות, כבר התבלט רבינו בידיעותיו המקיפות בתורה ונחשב כבר-אוריין מובהק. כבר באותם הימים היה בקי בכמה מסכתות עם מפרשיהם, והלומדים בבעלז היו מעניקים לו תשורות, כדי שיואל להרצות בפניהם מפניו. את חידושו העלה על הכתב בכרכים שלמים, שכן הצטיין כספרא רבא.

באחת הפעמים התקנא בו אחד מ'חבריו', שעינו הייתה צרה בהצלחתו ובכבוד הגדול שהוא נוחל, והלה **התגנב בחשאי וגנב ממנו את כל כתבי חידושי עליהם עמל רבות, והשליך את כולם לתוך האש, עד שנעשו אפר.** את כאב ליבו של רבינו על עמלו שעלה בעשן, לא ניתן לתאר, אולם הוא הבלוג על המעשה הנפשע באצילות נדירה, ולא הכלים את פני המשחית. בכך הוכיח רבי מרדכי, שהצטיינותו לא הייתה רק בתורה, אלא גם במידות והליכות שבין אדם לחברו, **עד שאביו השתבח בו שהוא מן הנעלבים ואינם עולבים.** (מרבצי תורה).

יפר הרה"ח ר' מרדכי פרידמן מופת גלוי שראה בעצמו בראש השנה בשנת ה'תש"י, בעת ששהה רבינו בעיר מילאנו במסגרת מסעו בשליחותו של אחיו כ"ק מרן ר' אהרון רוקח זי"ע לחיזוק שארית הפליטה בארצות אירופה. המציאות הייתה, שרבינו לא הספיק להגיע לא"י לפני ראש השנה: בעת שהותו באנטוורפן ניגלה אליו אביו הקדוש מספר פעמים ואמר לו לשוב במהרה לארץ ישראל, ואכן מיד שם לדרך פעמיו, אך כשהגיע לאיטליה והתעתד להפליג לארץ ישראל - הוכרח להישאר שם בראש-השנה. כל זאת – משום שבאותה העת הייתה שביטה של האוניות. לכן נאלץ להישאר בעיר מילאנו ואת תפילות ראש השנה ערך יחד עם הרבה אנשים מפליטי המחנות, ששהו שם בעת ההיא עימו.

והנה לפני תפילת מוסף ניגשו אליו כמה אנשים ואמרו לו, שליד מקור המים - המקום שבו צריכים לומר תפילת 'תשליך' - מתקיים היום טכס, והמקום מלא וגדוש בגוים, עד שבלתי אפשרי יהיה להגיע לשם. נענה הגה"ק מבילגורייא ואמר: **"עד ה'תשליך' לא יהיה שם אפילו גוי אחד"**. ואכן מדברי רבינו לא נפל דבר. בעת שהתפללו תפילת מוסף (רבינו שימש כש"ץ) החלו לפתע לרדת גשמי זעף ללא הפוגה, עד שבלתי אפשרי היה כלל להיות בחוץ, וכל הגוים שהתאספו במקום המים, התפזרו בזריזות והלכו לבתיהם, עד שבסיום תפילת מוסף אכן לא נשאר שם אף גוי אחד, הגשמים פסקו, וליהודים הייתה הרווחה, והם התפללו 'תשליך' ללא גוי אחד אפילו.

ההלימוד היה לו כאוויר לנשימה, היגיעה והעיון בכל החושים, בהתפשטות מן הגשמיות, גם בשנים מאוחרות היה מעשה שנאלץ באחד מימי במלחמת העולם השנייה, להסתתר בבית חולים במסווה של חולה מאושפז, והיה שוכב במיטתו וגורס משנתו מתוך הזיכרון בהתלהבות רבה, תוך שכחה מוחלטת של כל הבלהות והסכנה ששרוי בה, עד שלא הבחין ולא הרגיש באנשים שנכנסו לחדרו, האנשים סיפרו, כי באחד הימים עקבו אחר מעשיו, ונוכחו לראות, ששכב ולמד במצב כזה בקול רם שמונה שעות בלי הפסק.

יפר הרה"ח ר' חיים יעקב דייטש: "כאשר הגיע הגה"ק מבילגורייא ללודא - רומא, הביאו לפניו ילדה אחת של"ע גופה היה מלא עם אבעבועות רוח, אמר הגה"ק לאם הילדה: 'אבי נתן פעם סגולה נגד אבעבועות רוח, שימרחו את הגוף עם חמאה', ואכן כך עשו, ולמחרת קמה הילדה בריאה וחזקה כאחד האדם".

הגאון הרב שלום אהרן לופס זצ"ל- נולד בחאלב שבסוריה ב-י"ז בכסלו ה'תרס"ה (1904). בשנת ה'תרצ"א (1931) הוסמך להוראה על ידי רבני ירושלים הספרדים: הראשון לציון ר' יעקב מאיר, ר' אברהם פילוסוף ור' בן ציון קואינקה. בשנת ה'תרצ"ו (1936) ייסד יחד עם ר' יהודה צדקה את אגודת 'מקבציאל', שמטרתה להקים מסגרת תורנית עבור צעירי ירושלים, שלא מצאו את מקומם בישיבות הממוסדות. בשנת ה'תרצ"ח התמנה לדיין בבית הדין הספרדי בירושלים.

לאחר קום המדינה עזב את שכונת בית ישראל ועבר להתגורר בשכונת מוסררה ("מורשה") והקים בחצר שטראוס שבתחומה בית ספר חרדי לילדי השכונה. בין השאר פעל בקרב ילדי המעברות. כמו כן הקים את אגודת "מזהירי שבת", שפעלה לסגירת חנויות ובתי עסק בירושלים לפני כניסת השבת.

בשנת ה'תש"י (1950) התבקש על ידי הראשון לציון ר' בן ציון מאיר חי עוזיאל לקבל על עצמו את תפקיד הרב הראשי בעכו. בכל באב ה'תש"י נבחר לתפקיד, ונשא בו כיוכל שנים. עסק בתורה כמעט בכל שעה ביום ובלילה. על שיקדתו המופלאה סיפר רבנו כי בימי צעירותו לא עבר עליו כמעט שבוע בלי סיום מסכת. מחצות לילה החל סדר יומו. מלומד בנסים. זכה לגילויים רבים בחלום.

זכה לגילוי אליהו הנביא. ענוותן. **חי בפשטות בל תתואר, ואף מרצפות לא היו בביתו! כל עוד מכרו קרח לא רכש מקרר לביתו! את רוב רכושו חילק לצדקה.** במשך שנים רבות החזיק כולל אברכים על שם אביו בירושלים. מלבד זאת תמך בעשרות רבות של חתנים בני תורה מכל רחבי הארץ. נפטר כ"ו מרחשון ה'תשנ"ה (1994). חי כ-90 שנים. ציונו בהר המנוחות בגבעת שאול בירושלים.

אביו: ר' יעקב. **מרבתי:** ר' עזרא עטייה (ראש ישיבת 'פורת יוסף'). **בנו:** ר' מרדכי (חבר בית הדין הרבני הגדול. נפטר בחיי אביו בשנת ה'תשמ"ה). **חתנו:** מרן הראשון לציון ר' אליהו בקשי דורון (בעל שו"ת 'בנין אב'). **מתלמידיו:** חכם נעים אליהו (בנו של המקובל חכם סלמאן אליהו בעל 'כרם שלמה', ואחיו של הרשל"צ ר' מרדכי אליהו זצ"ל) ור' רחמים הררי.

בכל יום היה הרב נשאר ללמוד בבית הכנסת בעיר עכו שם היה רבם ואהובם של תושבי עכו. והיה עוסק בתורה לאורך כל שעות היום. **מזונו היחיד היה קבוע: שקית ניילון בה היו מונחים שניים - על גבי השולחן שלושה בייסקוויטים, מלפפון מקולף, וכוס תה, שהיה מכין לעצמו במקום.**

ערימת הבקשות לקבלת תרומות, שהייתה על שולחנו של רבנו באחד הימים, הייתה גבוהה מערימת שטרות הכסף שהיו ברשותו. הרב ישב בחברת אברך מתלמידיו, והשניים חילקו את הכספים לנזקקים השונים, ששטחו את בקשותיהם במכתבים ששלחו אליו. **בשלב מסוים אזל הכסף. ברשימת הנצרכים עדיין נותרו מספר בקשות קורעות לב, והרב היה בצער.** "חסרים עוד כשלושת אלפים שקלים", נאנח האברך ופרש ידיו לצדדים בחוסר אונים, "אין ברירה אלא להשאיר אותם לפעם אחרת". הרב לא הגיב, אלא ניגש אל ארון הקודש, הפשיל את הפרוכת, פתח את הדלתות וטמן ראשו בתוכו, מעתיר מכל ליבו. כעבור דקות ארוכות סגר את הארון והציץ בשעונו. הוא חזר אל מקומו, פתח את הגמרא, והמשיך ללמוד עם האברך כאילו לא קרה מאומה.

לאחר כמחצית השעה הופיע בביה"כ יהודי, ושלף מכיסו שלושת אלפים שקלים. הוא הניח אותם על השולחן, אינו מודע להתרגשות שהוא מחולל ואמר: "לפני כחצי שעה החלטתי לתרום את הכסף לצדקה. חשבתי לעצמי, שלא כדאי להשהות את העניין, ולכן הגעתי לכאן עכשיו, כדי שלא להחמיץ את המצווה". האברך שישב לצידו של הרב היה המום, משתאה נוכח המחזה. ר' שלום התחייך. "הוא אשר אני אומר תמיד. אני כותב את הצ'קים והקב"ה מכסה אותם... הקב"ה מביא את הכסף, ואני טומנו במעטפות..."

צלם שהוזמן לעשות את מלאכתו בברית, שבה הרב הוזמן להיות סנדק, נרכן למרגלותיו של הרב, ובמבט מתחנן ביקש: "אנא, כבוד הרב, ברכני שיהיה לי זרע של קיימא. אני נשוי כבר חמש-עשרה שנים ועדיין לא זכיתי שיהיו לי ילדים". ר' שלום הביט בו במבט חודר ולא מיהר להגיב. הצלם המשיך להתחנן: "חמש-עשרה שנים חיינו אינם חיים. הכול נראה לנו שחור! הרופאים אינם נותנים לנו סיכוי לחבוק פרי בטן! אני מבקש את ברכתך, כבוד הרב".

במקום לברך, הישיר אליו הרב מבט ואמר: "תוריד את הצילומים הלא ראויים מחנותך!" הצלם נדהם. מאין יודע ר' שלום על התמונות התלויות בין כותלי הסטודיו שלו. הרי מעולם לא ביקר שם?! הוא שאל את המקורבים, האם סיפרו לרב עליו ועל חנותו, והתברר, שאיש לא הכירו. בעיניו הקדושות חש הרב בדבר מה מפריע, הדוחק את הקדושה. "אם תוריד את התמונות הללו מחנותך, הקב"ה יברך אותך בבן זכר", הבטיח לו ר' שלום. הצלם חזר אל הסטודיו המום. ומיד החל לתלוש מהקירות את כל התמונות הלא ראויות. הימים נקפו וכעבור מספר חודשים, התבשרו הצלם ואשתו, נושעו גם הם בזרע של קיימא. "הילד שלי הוא הילד של ר' שלום", כך התבטא הצלם, "בזכותו הוא נולד".

אחד מתלמידי הרב חלה במחלה קשה ל"ע, מיד עם היוודעו, פנה לצדיק, בכה והתחנן לפניו, שיברך אותו בבריאות טובה. "יש לי ילדים שעדיין לא השאתי. אנא, כבוד הרב, ברך אותי באריכות ימים!" הרב נותר מהורהר. קשה היה לו לסרב לדברי התלמיד, שדמע מולו. לבסוף נענה ואמר: "כל זמן שאני חי, אתה תחיה". ואכן, כך היה. הוא חי עוד מספר שנים, וביום פטירת הרב, הסתלק גם הוא לבית עולמו, מספר שעות ספורות אחר רבו...

הגאון הרב שלום אהרן לופס זצ"ל - נולד בחאלב שבסוריה ב-י"ז בכסלו ה'תרס"ה (1904). בשנת ה'תרצ"א (1931) הוסמך להוראה על ידי רבני ירושלים הספרדים: הראשון לציון ר' יעקב מאיר, ר' אברהם פילוסוף ור' בן ציון קואינקה. בשנת ה'תרצ"ו (1936) ייסד יחד עם ר' יהודה צדקה את אגודת 'מקבציאל', שמטרתה להקים מסגרת תורנית עבור צעירי ירושלים, שלא מצאו את מקומם בישיבות הממוסדות. בשנת ה'תרצ"ח התמנה לדיין בבית הדין הספרדי בירושלים.

לאחר קום המדינה עזב את שכונת בית ישראל ועבר להתגורר בשכונת מוסררה ("מורשה") והקים בחצר שטראוס שבתחומה בית ספר חרדי לילדי השכונה. בין השאר פעל בקרב ילדי המעברות. כמו כן הקים את אגודת "מזהירי שבת", שפעלה לסגירת חנויות ובתי עסק בירושלים לפני כניסת השבת.

בשנת ה'תש"י (1950) התבקש על ידי הראשון לציון ר' בן ציון מאיר חי עוזיאל לקבל על עצמו את תפקיד הרב הראשי בעכו. בכל באב ה'תש"י נבחר לתפקיד, ונשא בו כיובל שנים. עסק בתורה כמעט בכל שעה ביום ובלילה. על שיקדתו המופלאה סיפר רבנו כי בימי צעירותו לא עבר עליו כמעט שבוע בלי סיום מסכת. מחצות לילה החל סדר יומו. מלומד בנסים. זכה לגילויים רבים בחלום.

זכה לגילוי אליהו הנביא. ענוותן. חי בפשטות בתנאי, ואף מרצפות לא היו בביתו! כל עוד מכרו קרח לא רכש מקרר לביתו! את רוב רכושו חילק לצדקה. במשך שנים רבות החזיק כולל אברכים על שם אביו בירושלים. מלבד זאת תמך בעשרות רבות של חתנים בני תורה מכל רחבי הארץ. נפטר כ"ו מרחשון ה'תשנ"ה (1994). חי כ-90 שנים. ציונו בהר המנוחות בגבעת שאול בירושלים.

אביו: ר' יעקב. **מרבתי:** ר' עזרא עטייה (ראש ישיבת 'פורת יוסף'). **בנו:** ר' מרדכי (חבר בית הדין הרבני הגדול. נפטר בחיי אביו בשנת ה'תשמ"ה). **חתנו:** מרן הראשון לציון ר' אליהו בקשי דורון (בעל שו"ת 'בנין אב'). **מתלמידיו:** חכם נעים אליהו (בנו של המקובל חכם סלמאן אליהו בעל 'כרם שלמה', ואחיו של הרשל"צ ר' מרדכי אליהו זצ"ל) ור' רחמים הררי.

אחד מתלמידיו, ר' נתנאל בוקר זוכר כיצד הגיע פעם לבית הכנסת בצהרי יום שישי, ומצא שהרב יושב ולומד, אך פניו מפיקות צער גדול "קרה משהו, כבוד הרב?" העז לשאול. ר' שלום נשא אליו עיניים של כאב, ואנחה עמוקה נפלטה מפיו. **"קיבלתי היום שבעה מכתבים מחתנים בני תורה המבקשים ממני עזרה, ויש בידי רק אלף שקלים"**, תינה את צערו. "ואני תוהה, איך אפשר לחלק לכל אחד מהם סכום כה מועט? אני רוצה שיקבלו סכום הגון, שיהיה להם לתועלת..." **ובעוד המילים על שפתיו, נכנס יהודי נוסף לביה"כ, הניח מעטפה על השולחן, ונפרד מהרב לשלום בתנועת יד מהירה.**

הרב פתח את המעטפה ושלב משם חפיסה עבה של שטרות. הם עברו בין אצבעותיו בזריזות, כשר' נתנאל בוקר מביט על המחזה, משתאה. **"עשרת אלפים שקלים!"** הכריז הרב והאושר הציף את כל כולו. ים הכאב נעלם, ואת מקומו תפסו הרוח והגילה. **הוא קם ממקומו ופצח בריקוד נלהב עם תלמידו. "אדוננו אדון עולם!" הכריז ר' שלום, "הקב"ה עוזר לנו!" לאחר מכן התיישב חזרה במקומו, חילק את הסכום לשבעה חלקים ושיגר את המעטפות ליעדן.** "לנגד עיני התקיים מאמר חז"ל, מספר ר' נתנאל בוקר, "שכל הרודף אחר הצדקה, הקב"ה ממציא לו מעות".

על העובדה שהרב לא חת מפני אף אדם, יעיד הסיפור הבא: אחד הקצבים בעכו ניגש פעם אל ר' שלום וביקשו שיעניק תעודת כשרות לאטליז שלו. ר' שלום ידע שאותו קצב רחוק מיראת שמים, והוא עלול להכשיל את הרבים, גם אם יוצמד אליו משיח כשרות, ולכן סירב להעניק לו תעודה. הקצב, שהתרגז מאד, הניף את ידו, ובתנועה מאיימת, שהופנתה כלפי צווארו של הרב, איים: **"אני אשחט אותך!"** ר' שלום הזדקק, ונתן מבט נוקב בקצב. "אדוננו אדון עולם. אין עוד מלבדו!" **הברנש שמט ידיו ברפיון לצדדים, ובהילוך איטי פסע לאחור ונעלם...**

הרב היה מעורר מאוד בעניין תפילת וותיקין (תפילה עם הנץ החמה). שגורים היו על לשונו דברי הגמרא האומרת שהאדם המתפלל בנץ- לא יינזק כל אותו היום. אחד מבעלי הבתים בקהילתו, ששמע את הדברים, החליט לבוא ולהתפלל וותיקין. איש זה היה סוחר ירקות בשוק של עכו, ובבואו באותו יום להתפלל, קשר את סוסתו יחד עם הירקות בסמוך לבית-הכנסת, וכך נכנס להתפלל בהיותו סמוך ובטוח בדברים, ששמע מפי הצדיק, כי לא ייגרם לו נזק כל אותו היום.

והנה לאחר סיום התפילה, יוצא מיודענו בדרכו לעבודה ומגלה במר נפשו, כי הסוסה נגנבה. מיד הוא נכנס לרב ומספר לו בבכייה על שאירע, ושואל לפי תומו: "הן הרב הבטיח לנו, כי אם נתפלל וותיקין - מובטח לנו, שלא יינזק כל אותו היום. אם כן, מדוע הסוסה נגנבה?". הבטיח לו הרב, שלא רק שלא יינזק מהגניבה, אלא עוד ירוויח כפליים. שב האיש לביתו, כשהוא שמח וטוב לבב ומאמין לדברי הרב. לא חולפים ימים אחדים, מוצא האיש לפליאתו את סוסתו ליד ביתו. ולא רק זאת, הסתבר, שהיא מעוברת, ולאחר זמן היא המליטה סייח והוא מכר אותו בדמים מרובים. וראה עין בעין כיצד ברכת הרב על עניין ה'כפל' התקיימה במלואה!

לא אחת אירע, שמשמשו ליווהו אל אולם, שבו אמורה הייתה להיערך ברית מילה, ועוד על המפתן, לפני שנכנס, פנה אל משמשו ופסק: **"אליהו הנביא לא נמצא כאן!"** וסב על עקבותיו. הצצה חטופה לאולם פנימה, הבהירה למשמש שמחיצת הצניעות בין הגברים לנשים אינה קיימת במקום זה.

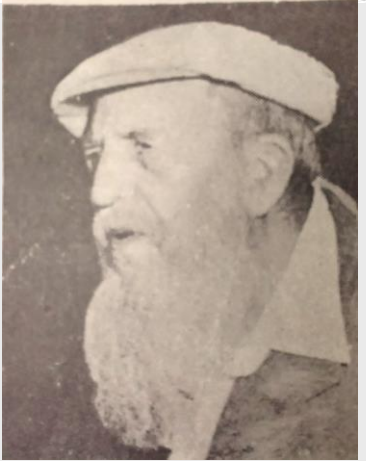
אם ראשונים כמלאכים - חכם מנשה חבה זצ"ל

חכם מנשה חבה - נולד בשנת ה'תרמ"ב (1881) בכיפיל (כפר ליד בגדד שבו נמצא ציונו של הנביא יחזקאל. משפחתו היתה אחראית על החזקת הקבר וסיוע לעולים לפקוד את קבר הנביא). בילדותו למד תורה אצל רשכב"ג חכם ר' יוסף חיים ורבו הגאון ר' עבדאללה סומך. לצורך מחייתו פתח חנות בדים. לנגד עיניו היתה הציפיה לרגע שבו יוכל לעלות לארץ הקודש. בשנת ה'תרפ"א (1921) עלה לארץ עם אחיו, לאחר ששיחד בכסף רב אנשים שמכירים דרכים העוקפות את בבל. הוא עזב את רכושו בבגדד ולאחר ששודדים ניסו לתקוף אותם התחיל הכל מחדש.

תחילה התיישב במושבה 'מגדיאל' ולאחר מכן עבר לירושלים. מכיוון שלא רצה ליהנות מכתרה של תורה, פתח חנות מכולת ליד הכותל, כדי שיוכל לפקוד את הכותל. בכל לילה קם בחצות כדי לקרוא תיקון חצות- תיקון רחל ותיקון לאה. בכל ליל חמישי היה יוצא לשער יפו, לוקח אוטובוס ונוסע לקבר רחל. שם שהה כל הלילה ועשה תיקונים ובבוקר פתח את החנות. בערב שבת שר שירי שבת ואמר דברי תורה כאילו שהוא לא היה ער כל הלילה הקודם.

שימש גם כחזן ופייטן ללא כל תשלום. שימח אלוקים ואדם. השתתף בחתונות למרות שלא הכיר את האנשים ואמר: "לשמח חתן וכלה זו מצווה גדולה, והרי נאמר: המשמח חתן וכלה כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים". היה פוקד את ציונו של התנא האלוקי רשב"י הקדוש מספר פעמים בשנה. היה בא אליו המקובל הגדול הרב מוצפי עם משאית, ואוסף אותו לציון הקדוש.

מלומד בניסים. איש אמת. סייע לזולת ועשה חסד עם הרבים. הירבה בצדקות. סגפן. החמיר על עצמו בעניינים רבים. ענוותן מופלא. בעל זיכרון פנומלי. היה בקשר עם הצדיקים הגאונים ר' יוסף ויהושע שרבני, ר' אפרים כהן, ר' יצחק כדורי, ר' חוגי עבודי, ר' סעדיה מניר, ר' יהודה צדקה (ראש ישיבת 'פורת יוסף'), ר' צדקה חוצין, הרב בן ציון אבא שאול (גר בשכנות). **ידע את מועד פטירתו.** נפטר ב-כ"ו חשוון ה'תשכ"ה (1964). חי כ-83 שנים. ציונו בהר-המנוחות.

אביו: ר' אברהם. **אימו:** מרת רחמה נחמה. **נשותיו:** מרת סרח (זיווג ראשון), מרת לולו (זיווג שני). **מרבתינו:** הגאונים רשכב"ג חכם ר' יוסף חיים (ה'בן איש חי'), חכם ר' עבדאללה סומך (רבו של ה'בן איש חי'). **חברותא:** בעירק- הגאונים רבי עבדאללה סומך, רבי דוד פאפו. בארץ- המקובל רבי יהודה פתיה. **מתלמידינו:** הרשל"צ המקובל ר' מרדכי אליהו, בנו ר' משה חן. **ילדיו (זיווג ראשון):** מרת חביבה, ר' אפרים, מרת שמחה, מרת חנה. **ילדיו (זיווג שני):** ר' יחזקאל, ר' אהרון, מרת הלן, מרת נעמי, ר' עזרא, ר' משה, מרת נחמה, ר' דוד. **מספרינו:** **ימפי אבי-** סיפורים מאת רבינו (נכתב על ידי בנו ר' משה חן).

האח ר' אפרים מספר על נס שאירע לו בהיותו בארץ: לפני פסח לקח אותי אבא לשוק של טול-כרם כדי לקנות תנור לאפיית המצות. אבא רכב על החמור ואני שהייתי צעיר, הלכתי ברגל אחריו. עברנו את נאבי טאלי והגיענו למיפתח. שם ישבנו למנוחה קלה ולאחר מכן המשכנו עד לתחנת הרכבת של טול-כרם. כשהגענו לשוק אמר לי אבא:

"שב כאן עם החמור עד שאחזור". לאחר שעזב, התנפלו עלי ערבים וידו בי אבנים. פניתי למשטרה והשוטר אמר לי: "כאן טול-כרם. למה יהודים מגיעים לכאן? אני לא יכול לעזור לך. אני מציע לך שתחזור בדרך ממנה באת!". התחלתי לדאוג לאבא. לאחר מכן אבא הגיע ואמר: "בוא איתי, יש כאן ערבי שיש לו תנור טוב". הלכנו אחריו, יצאנו מהשוק והרחקנו הרבה עד שהגענו לבית של הערבי. הוא נכנס לחצר ביתו ואנחנו אחריו. הוא הכניס אותנו לבית ונעל את הדלת ואמר: "חכו כאן כמה רגעים ואני חוזר".

הערבי עלה למעלה והחל להתלחש עם ערבי נוסף. אנחנו שומעים שהם מחדדים סכינים כדי לרדת ולשחוט אותנו. אבא הבין שנכנסו לצרה גדולה והחל להתפלל ולבקש מהשמיים, מהאבות, מהתנא האלוקי שמעון בר-יוחאי. **לפתע נפתחה דלת הכניסה ואישה רעולת פנים נכנסה פנימה ומיד נעלמה מול עינינו כלא היתה!** אבא החזיק בי ולחש: "בוא נברח מהר".

יצאנו לחצר, לקחנו את החמור ומיד ברחנו כל עוד נפשנו בנו. אחרי הרכבת צעקו לעברינו שלושה ערבים: "יהודים, יש לכם גפרורים?". אבא אמר לי: "אל תענה דבר ורק תקרא אחרי 'שמע ישראל'. והערבים צועקים לעברנו ואבא אומר: "אל תענה דבר". אנחנו ממשיכים וראינו בחוש כי הייתה לנו קפיצת דרך רצינית. **לפתע מצאנו את עלמנו בקלקליה.** הדרך שבהלוך ארכה לנו שש שעות, כרגע ארכה רק שעה אחת!".

אין זאת כי אם אותה אישה אשר פתחה לנו את הדלת היתה רחל אימנו ע"ה שבשעת סכנה הצילה אותנו. על קברה אבא היה משתטח בכל ליל שישי, עם ציבור מתפללים, וכששב בבוקר, היה פותח את חנות המכולת כרגיל ובסעודת ליל שבת למרות העייפות וחוסר השינה היה מאוד עירני ושר שירים ואמר דברי תורה על השולחן כאילו לא חסר שינה כלל.

○ יפר בנו ר' משה- בתקופה מסוימת אבא גר אצלנו. בוקר אחד אמר לי: "אני מבקש שהיום לא תלך לעבודה". אני שואל: "למה?" והוא עונה: "היום בשעה שלוש אני הולך". "לאן אתה הולך?", אני שואל. "אני הולך לעולם האמת, ואני מבקש ממך לקרוא לכל האחים שלך ולהודיע להם שהיום בשעה שלוש אני הולך".

לאחר כשעה הוא שואל: "נו, הודעת להם?". אבא המשיך לדרוש זאת. לבסוף לא היתה לי ברירה. צלצלתי לאחותי הגדולה ואמרתי לה: "לא יודע מה יש לאבא היום כך הוא מבקש ממני". היא לקחה אוטובוס מ'הוד השרון' ולאחר כמה שעות היא הגיעה לירושלים. הוא כל כך שמח לראות אותה.

לאחר זמן מה ביקש ממני ללכת לקרוא לחכם אהרון (שהיה רב של בית הכנסת שאבא התפלל בו). כאשר חכם אהרון הגיע, אבא אמר לו: "קח את הלירה הזאת ותן ל'סגי נהור' שיושב ליד הדלת בבית הכנסת. כל חודש אני נותן לו לירה והחודש לא הספקתי". אומר לו חכם אהרון: "תבוא למנחה ותיתן לו".

אבא עושה תנועה: "לא. לא אבוא יותר, בשעה שלוש אני הולך". **בשעה שלוש בדיוק הוא היטה את ראשו לצד הפנימי.** אחותי לא הבינה מדוע אנחנו קוראים לד"ר כהן, הרופא הכמעט יחיד שהיה אז, שבא מיד והכריז: "אין מה לבדוק". "ד"ר תבדוק", אני מתעקש. "מדוע אינך בודק?" והוא ענה: "אם היה צורך אני לא הייתי בודק את חכם חבה?". **מאותו רגע אין לנו אבא. לעולם לא! זה אחד הדברים שבכל פעם שאני מספר אני מתרגש.**

רבינו לא החמיץ שום הזדמנות של מצווה. סגפן גדול היה ונזהר בנאכלים. את הלחם של השוק לא אכל ואשתו הכינה עבורו לחם לכל ימי השבוע. בשבת אפתה לחם מיוחד. את היין עשה במו ידיו. חודשים רבים לפני חג הפסח היה מתכונן. היה נוסע מספר פעמים לכפר ערבי והיה קונה משם חיטה שמורה. לאחר מכן יחד עם אחיו היו טוחנים את החיטה ברחיים מיוחדים ושמרו את הקמח בחדר נפרד. שבועיים לפני הפסח היה בונה תנור וכל המשפחה היו מתגייסים והיו מכינים מצות.

הרבה בצדקות ונתן אותן בסתר. תמך בסכום חודשי בכמה ישיבות קטנות כאשר את הכסף היה מעביר באמצעות אנשים שונים כדי שאף אחד לא ידע מהשני. תרום והתרים כספים לצורך בניית בית-הכנסת 'הוד יוסף' (על שם הגאון רבינו יוסף חיים) שבמושבה מגדיל.

בנו, ר' משה, מספר כי אירועו ניסים רבים בחיי הצדיק והיה מלומד בניסים. במקרה אחד כאשר רבינו ישב בחנות בזמן מלחמת השחרור, ירושלים הייתה במצור והחיים בה היו קשים מאוד. טיל נורה לתוך החנות. רסיס של הפגז פגע בשק הקמח, השני בשק האורז, ועוד רסיסים התעופפו לכל עבר. ורבינו שישב באמצע לא קרה לו דבר.

בחודשיו האחרונים של הצדיק היו קשים. הוא היה שליו ושקט ואמר: "אני הולך להיפטר מן העולם ורוצה שתמשיכו במעשי. בשעה שירחצו אותי, אבקש לקרוא 'שיר השירים' בניגון.

ויפר בנו ר' משה- אבא הסתיר את מעשה החסד. הוא נתן כסף רב לצדקה ואנו לא ידענו על כך דבר. לאחר פטירתו של אבי, באו אלי כל כך הרבה אנשים שסיפרו לי שאבא נתן להם מדי חודש והם שואלים אותי איך עכשיו הם יוכלו להתקיים בלא זה. אני באותו הזמן הייתי נשוי טרי ולא יכלתי להמשיך את מעשיו של אבא. לפיכך נתתי רק לחלק שהיכרתי והתנצלתי בפני האחרים על כך.

אבא סיפר שבהיותו סוחר נסע למקומות שונים בעולם. יום שישי אחד הוא חוזר מנסיעה באוניה כמובן, ומאחר לשוב הביתה, והשבת עומדת להיכנס. כשראה כך, החליט לא לשוב הביתה אלא לנסות להתאכסן באחד הכפרים הסמוכים לעיר. התושבים הערבים לא הכירו אותו וחרצו את דינו. החליטו שכיוון שהוא יהודי צריך לחסל אותו.

הם ישבו באוהל. לפתע מגיע מישהו שזיהה אותו, וכאשר ראה אותו החווה קידה ואמר: "סלאם עליך אבו איברהים" (שלום עליך אבא אברהם). כך נהגו הגויים לקרוא לו על שם בנו הבכור שהיה לו - אברהם ע"ש אביו. כאשר הכל הבחינו מה עשה אותו אורח, הבינו שהוא איש חשוב, ומיד נטו אליו חסד ולא רק שביטלו את החלטתם האכזרית, אלא שהחלו לכבד אותו.

ויפר בנו ר' משה על העובדה עד כמה היה מוערך בקרב האנשים: מדי יום שישי הייתי הולך עם בני ניצן לשוק מחנה יהודה אצל סוחר בשם 'עזיזאוו' לקנות פיצוחים שונים. יום שישי אחד אנחנו מגיעים הביתה ולא מוצאים כמה מן השקיות שקנינו. באנו ביום שישי שלאחר מכן ואמרנו לאדון עזיזאוו שאולי שכחנו את זה אצלו. הוא שאל: "אתה בטוח. אולי הפלת במקום אחר". אני השבתי לו: "לא היינו בשום מקום אחר". והוא לא האמין.

אמרתי לו: "אתה יודע מי אני? אני בנו של חכם מנשה חבה ואני לא אשקר לך". רק אמרתי את השם של אבא הוא יצא מגידרו ואמר: "תיקח את כל החנות!". הוא קרא לבנו שהיה בפנים (שאבא השתתף בחתונתו) ואמר לו: "אתה יודע מי כאן? בנו של חכם מנשה חבה!". הוא רץ מיד לראותנו. בני ניצן לא הביין: "אבא, מה קרה?" אמרתי לו שהזכרתי את שמו של סבא והדבר הוציא אותו מגידרו. זה היה אבי מורי, ששמו הלך לפניו. ואני הייתי תלמידו המובהק. ב'שבעה' שלו - היו ערב ערב רבנים גדולים וחשובים לומר שבחיו. וזה אומר הכל.

באחד מביקוריו בתל-אביב ראה ילד תימני יתום (בשם יצחק בן שלום), שהשלטונות הבריטים רצו למסור אותו לנצרות ל"ע. הצדיק שילם עבורו כופר, לקח אותו מיד והתחייב בפניהם לגדל אותו כילדו. כשהגיע לביתו הצהיר בפני כולם: "זה אח שלכם". בבית היו ילדים רבים והוא הצטרף למשפחה וחי כאחד הבנים בנוסף הצדיק עשה לו בר-מצווה ודאג לכל מה שצריך ובסוף אף השיאו.

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים וכן בחינוך הילדים